

યજ્ઞનું સૂક્ષ્મ વિજ્ઞાન પણ છે. તેનું તત્ત્વજ્ઞાન અને (વધિ-વિધાનમાં એવાં તત્ત્વ (વધમાન છે જે સૂક્ષ્મ જગતના અદૃશ્ય વાતાવરણમાં દેવત્વની માત્રા (પ્રમાણ) વધારે છે. એનાથી સાર્વજનિક સુખશાંતિમાં અદૃશ્ય સહાયતા મળે છે. વાયુ શુદ્ધિકરણ એ યજ્ઞનો મુખ્ય ઉદ્દેશ્ય છે. આમ ઉપયોજિતા એની પણ છે પણ વાસ્તવિકતા બીજી છે. વાયુ-શુદ્ધિકરણ નહિ પણ વાતાવરણનું નિર્માણ યજ્ઞનો મુખ્ય હેતુ છે. પવિત્ર વેદ મંત્રોના સ્વર ઉચ્ચારણ, વિશ્વચેતનામાં પવિત્રતાનું તત્ત્વ ભરનાર દિવ્ય કમ્પન ઉત્પન્ન કરે છે. સામાન્ય આગને યજ્ઞાગ્નિ, દેવઅગ્નિ બનાવવાનું કામ, અધ્વર્યુ ઉદ્દગાતા જેવા વિશિષ્ટ યાજ્ઞકોની શ્રદ્ધા અને સકલ્પ શક્તિ કરે છે. પવિત્ર હવન દ્રવ્યોના બળવાથી, ઉત્પન્ન થયેલ ઊર્જા (ગરમી), થી, સૂક્ષ્મ જગતમાં ઉપયોગી પરિવર્તન થાય છે. એક રૂપતા, સમસ્વરતા, સહક્રિયાની વિશિષ્ટ શક્તિ બધે સ્વીકારવામાં આવે છે. યજ્ઞમાં એવા અનેક આધારોના સંયોગ છે, જેનો એકત્રિત પ્રભાવ વાતાવરણમાં એવાં ઉપયોગી તત્ત્વોનો સમાવેશ કરે છે, જે અદૃશ્ય રૂપથી વિશ્વ કલ્યાણની ભૂમિકા ઊભી કરી શકે.

આજે તો વાયુ પ્રદૂષણની સમસ્યા પર ચર્ચા થઈ રહી છે. અણુ વિકરણ, અને હવામાં ઝેરી તત્ત્વ વિશેના ખૂબરાણુ પરની પ્રાતિક્રિયા પર જ ચિંતા વ્યક્ત કરવામાં આવી રહી છે. તત્ત્વવેત્તાઓને સૂક્ષ્મ વાતાવરણની ચિન્તા એથી પણ વધારે રહે છે. તેઓ જાણે છે કે વાતાવરણનો પ્રવાહ માનવીના તોફાનોથી પણ વધારે બળવાન હોય છે. સામાન્ય જન ચેતના આ પ્રવાહમાં આમતેમ વહેતી રહે છે. કોઈ સમય ચુકનું ગાંડપણ શરૂ થાય છે તો દરેક આદમી લડાઈથી પ્રભાવિત થઈ જાય છે, ઉત્સાહી બની જાય છે. તો વળી કોઈ વાર વિલોચીતાની એવી લહેર આવી જાય છે કે બધે તેની જ બોલબાલા નજરે પડે છે. જાતજાતની ફેશન, અને વ્યશનનો પણ કોઈ વાર

એવો પ્રચાર થઈ જાય છે, એવું મોઝુ' આવી જાય છે કે તેમાં જન-
 માનસ ઘસડાય જાય છે. આજકાલ વ્યક્તિવાદી સંકુચિતતા અને
 પ્રત્યક્ષવાદી ભૌતિકતાના રંગે બધા રંગાયેલા દેખાય છે. આ બાબ
 તમાં વિચાર-વિવેકનો નહિ પણ વાતાવરણનો જ પ્રભાવ મુખ્ય છે.
 જર્મની અને રશિયામાં, થોડા સમય પહેલાં, ત્યાંના સત્તાધારી
 વડાઓએ પોતપોતાના દેશમાં પોતપોતાની રૂચિ પ્રમાણેનું વાતા-
 વરણ બનાવ્યું હતું. લોક રૂચિ પણ તેવીજ બનતી ગઈ. સ્થળ પ્રયત્ન
 પ્રચાર, પ્રલોભન અને દબાણના આધાર પર પણ વાતાવરણ ઊભું
 કરી શકાય છે. પણ તેમાં શ્રેષ્ઠતાનું પ્રમાણ ઉમેરવા માટે આધ્યાત્મિક
 દરબજના ઉપાય-ઉપચાર અજમાવવા પડે છે આ પ્રકારના પ્રયત્નોમાં
 યજ્ઞની ગુરૂતા સર્વોપરિ માનવામાં આવી છે. તેનો પ્રત્યક્ષ પ્રભાવ લોક
 શિક્ષણ, આરોગ્ય-સંવર્ધન, વરસાદ વરસાવવો વગેરે રૂપમાં નજરે
 પડે છે. પરોક્ષ લાભ એથી પણ વધારે મહત્વનો છે. વાતાવરણની
 શુદ્ધિની મહત્તા જો કદી સમજી શકાય તો તેનું સામર્થ્ય અને ઉપ-
 યોગીતા એટલી અદ્ભુત છે કે તેનું અનુમાન કરવું પણ મુશ્કેલ છે.
 પ્રત્યક્ષ પ્રયાસનું ક્ષણ મર્યાદિત ક્ષેત્રમાં, સ્વરૂપ માત્રામાં અને અદ્ય-
 ભવી હોય છે. પણ જો કદી વાતાવરણ અનુકૂળ થઈ શકે તો બધું
 થોડી મહેનતથી જ સરળ અને સફળ થતું જાય છે. હવાની દિશામાં
 વહાણનું ચાલવું, વરસાદ પડતાં જ લીલોતરીનું ઉગી નાકળવું, વસં-
 તમાં માદકતા પ્રસરવી, જેવાં સંખ્યાબંધ ઉદાહરણો, વાતાવરણના
 પડનાર પ્રભાવનો પરિચય આપે છે.

યુગની પરિસ્થિતિઓમાં પ્રત્યક્ષ કારણોનો સારો એવો હાથ
 હોય છે. સામયિક સમસ્યાઓના ઉપચાર ભૌતિક પ્રયત્નોથી પણ
 કરવામાં આવે છે. આટલું છતાં પણ એ માનવું પડશે કે સૂક્ષ્મ વાતા-
 વરણનું પોતાનું સામર્થ્ય હોય છે. અને તે ઠંડી અને ગરમીની જેમ
 દરેકને પ્રભાવિત કરે છે. તત્ત્વવેત્તાઓ જાણે છે કે સદ્વૃત્તિ અને

કુવૃત્તિઓ ક્યારેક ક્યારેક ચેપી રોગની પેઠે ફેલાય છે. ઘટાઓની જેમ છવાઈ જાય છે (વેરાઈ જાય છે) તોફાનોની જેમ ઉછળે છે અને લોકમાનસને પોતાની સાથે આમથી તેમ ઘસડી જાય છે. આવી પ્રચંડતા જ્યારે દુઃપ્રવૃત્તિઓના રૂપમાં ફેલાય છે ત્યારે સામાન્ય ઉપાસક ઉપચાર-તેને રોકવાને અસમર્થ નીવડે છે. નેતાઓના ઉદ્દેશ્યો, કાનૂની પ્રતિબંધ, પરિસ્થિતિ સુધારવા માટે લેવામાં આવતા પ્રયત્નો ફત્તેહમંદ થતા નથી. અને વિકૃતિ (વિકારી વાતાવરણ) દિવસે બમણી તો રાતે ચારગણી ફેલાતી જાય છે. આજ પ્રકારે સત્પ્રવૃત્તિઓ જોર પકડ્યું હોય છે ત્યારે કોઈ પણ પ્રકારના વિશેષ પ્રયત્ન કે તેને ઉત્તમ સ્તરે પહોંચાડવાની ગતિવિધિ કર્યા સિવાય પણ આવી સત્પ્રવૃત્તિઓ ફાલતી-ફૂલતી ઉત્તરોત્તર આગળ વધે છે. ભગવાન ખુદના યુગમાં અને ગાંધી યુગમાં જે કંઈ અદ્ભૂત જોવા મળ્યું તેની પાછળ અદૃશ્ય વાતાવરણમાં કામ કરી રહેલ પ્રચંડ પ્રવાહોની જેટલી કલ્યાણકારી અસર હતી તેટલી મનવી પ્રયત્નની ન હતી.

યુગ નિર્માણ અભિયાનને અંતિમ લક્ષ્ય સુધી પહોંચાડવા માટે જ્યાં પ્રચારાત્મક, રચનાત્મક અને સુધારાત્મક ઉપાયો અજમાવવાના હશે અને સરંજામ ખડો કરવાનો હશે ત્યાં એ પણ ધ્યાનમાં રાખવું પડશે કે સૂક્ષ્મ જગતની અનુકૂળતા માટે પ્રયત્ન કરવા એ એથી પણ વિશેષ મહત્વપૂર્ણ કાર્ય છે. માત્ર ભૌતિક પ્રયત્નોથી જ અનિચ્છનિય વર્તમાન તોફાન રોકી શકવાનું કાર્ય મુશ્કેલ થઈ પડશે. આમ સુધારાત્મક કાર્ય કરવામાં શાસન તંત્ર પોતાના સામર્થ્ય પ્રમાણે ઘણું કરે છે. સાવજનિક સંસ્થાઓ અને સમર્થ વ્યક્તિઓના પોતાના પ્રયત્નો પણ ઠીક પ્રમાણમાં ઉત્સાહપૂર્ણ છે. પંચવર્ષીય યોજનાઓને જોતાં જ લાગે છે કે પ્રગતિ અને સમૃદ્ધિના દિવસો દૂર નથી. આટલું છતાં પણ સામેથી પરિણામ નિરાશાજનક આવે છે. કાયદો, પોલીસ, અદાલત, જેલ વગેરેના શક્તિશાળી અને

અર્ચાળ તંત્રો અપરાધાને રોકી શકવામાં સફળતા પ્રાપ્ત કરી શકતાં નથી. આ નિરાશાજનક ઘેરી છાયામાં વિવશ થઈ વિચાર કરવો પડે છે કે કયાંક કોઈ ઠેકાણે, પાયાની ખોટ રહી ગઈ છે, જેને કારણે શક્તિશાળી આટલાં મોટાં નિયોજન પણ, નિરાશાજનક પરિણામ ઉત્પન્ન કરી રહ્યાં છે.

આ ઠેકાણે ફરીવાર વાતાવરણની વાત જ આગળ તરી આવે છે અને સમજાય છે કે આને માટે પ્રચાર-તંત્ર-પ્રદર્શનો પર આધારિત આન્દોલનોથી જ સમસ્યાઓ હલ થઈ શકશે નહિ. આવી પ્રવૃત્તિઓની પણ, પાણીના પરપોટા જેવી દુર્ગતિ થતી, ડગલેને પગલે જોવા મળે છે. કાયમી ઉપાયના રૂપમાં, અધ્યાત્મ પર આધારિત, એવા ઉપચારો હાથ ધરવા પડશે કે જે સૂક્ષ્મ જગતમાં વિનમ્રતા અને સૃજનશીલતાના પ્રવાહ ઉત્પન્ન કરી શકે. એવા ઉપાયોમાં સામૂહિક ધર્માનુષ્ઠાનની ણાખત નજર આગળ આવે છે. સામૂહિક ગાયત્રી મહાપુરસ્કારો જેવા પ્રયત્નો મોટા સ્વરૂપમાં કરવાની જરૂરિયાતનો અનુભવ થાય છે. આવા પ્રસંગે યજ્ઞનું વિજ્ઞાન અને વિધિ, પોતાની મહત્તા, વારંવાર યાદ આવે છે. યજ્ઞ અને ગાયત્રીનો એક બીજા સાથે પરસ્પર સંબંધ છે. બંને એક બીજા સાથે જોડાયેલ છે. અતૂટ છે ખાસ પ્રકારની પરિસ્થિતિમાં ખાસ પ્રકારના યજ્ઞની જરૂરીઆત સંભવી શકે છે, પરંતુ વાતાવરણની શુદ્ધિ જેવા મહાન અને વ્યાપક પ્રયાસ માટે તો ગાયત્રી યજ્ઞ સિવાય બીજું કંઈ વિચારી પણ ન શકાય.

પ્રાચીન કાળમાં પણ, આજનીજેમ, વાતાવરણ વિષમય થઈ જવાનાં અને દોષિત પ્રવૃત્તિઓના વિસ્તારમાં ભય છવાઈ જવાનાં સંકટ ઊભા થતાં. આવા સંકટ નિવારણ માટે ભૌતિક પ્રયત્ન પણ ચાલતા રહેતા પરંતુ આધ્યાત્મિક ઉપચારોને કદી ભૂલી જવાયા ન હતા. આ ક્ષેત્રના જાણકારોએ એવા સૂક્ષ્મ પ્રયત્ન પણ જારી રાખ્યા

જે વાતાવરણમાં અનુકૂળતા ઉત્પન્ન કરે અને ભૌતિક સુધારાના ઉપાયોની સફળતામાં પરોક્ષ રીતે અનુદાન આપે.

રાવણના સમયની અસુરતાના નિવારણ માટે યોગ્ય વાતાવરણ બનાવવા માટે ગાંધીના દૃષ્ટા મહર્ષિ વિશ્વામિત્રે સુવિસ્તૃત યજ્ઞ કર્યો હતો. તેની સફળતા અને સુરક્ષાની જવાબદારી ભગવાન રામ-લક્ષ્મણે લીધી હતી. તેઓ બન્નેએ ભૌતિક પ્રયત્નન રૂપમાં લંકા પર વિજય મેળવવાનું પરાક્રમ પણ કર્યું. આ સફળતાનું શ્રેય કૈને મળ્યું. તે વાતનું મહત્વ નથી પણ આ પરિવર્તનમાં સૂક્ષ્મ પ્રયાસોનો ફાળો (યોગદાન) કેટલો રહ્યો તે વાતનું છે.

લંકા વિજય પછી પણ, તત્વવેત્તાઓએ જોયું કે હજુ પણ વાતાવરણ વિષમય છે અને વાદળો ફરીથી ઘેરાય શકે એમ છે અને વરસી શકવાની શક્યતા છે. તેનું નિરાકરણ કરવા માટે, મહર્ષિ વશિષ્ઠના નેતૃત્વ હેઠળ, સપ્ત ઋષિઓના સહયોગથી, દશ અશ્વમેધ યજ્ઞોની યોજનાની પરંપરા ચલાવી હતી. રામ અને લક્ષ્મણ એ દશ અશ્વમેધ યજ્ઞના પણ યજ્ઞમાન હતા. આ યજ્ઞોની યાદગીરીમાં ગંગા તટ પર દશાશ્વમેધ ઘાટ બનાવ્યો છે. સૂક્ષ્મ વાતાવરણની પૂર્ણ શુદ્ધિના કાર્યને પણ લંકા વિજયના પરાક્રમનું પૂરક માનવામાં આવ્યું હતું. એને માટે પણ વિપુલ સાધન એકત્રિત કરવામાં આવ્યાં હતાં.

ભગવાન કૃષ્ણને પણ આજ માર્ગ લેવો પડ્યો હતો. મહાભારતના યુદ્ધથી પ્રત્યક્ષ દુષ્ટતા તો સમી ગઈ હતી પણ સૂક્ષ્મ જગતમાં તેની હયાતિ ફરીથી બની રહી હતી. તેને જડમૂળમાંથી ઉખેડી નાખવાનું જરૂરી માનવામાં આવ્યું કૃષ્ણ ભગવાનના નેતૃત્વ હેઠળ પાંડવોએ રાજસૂય યજ્ઞનું સુવ્યવસ્થિત આયોજન કર્યું હતું. લંકા યુદ્ધ, મહાભારત જેવાં અશાંતિ ઉત્પન્ન કરવાવાળાં ઝેરીલાં કાર્યોની પણ પ્રતિક્રયા હોય છે. અસંખ્યે ના અરેરાટી ઉત્પન્ન

કરે એવા દૃઢગાર અંતરક્ષમાં જના થાય છે અને તેનાથી અનેક પ્રકારના સંકટ ઉત્પન્ન થાય છે અને વિનાશના વાદળ ત્રાટકે છે. આ આપત્તિની નિવૃત્તિ માટે ઇતિહાસ પ્રસિદ્ધ યુદ્ધો ઉપરાંત, આત્મ વિજ્ઞાનીઓએ શોધનાત્મક ઉપાયોના રૂપમાં સામૂહિક ધર્માતુષ્ઠાન કર્યાં છે અને તેમાં યજ્ઞને મુખ્ય સાધન માનવામાં આંચું છે. પાછલાં સાઠ વર્ષોમાં એ વિનાશકારી વિશ્વ યુદ્ધ થઈ ચૂક્યાં છે. હંગરી, ઈઝરાઈલ, કેરિયા, વિયેટનામ જેવાં છૂટાં છવાયાં યુદ્ધો તો આની વચ્ચે કેટલાંય થઈ ચુક્યાં છે ભારતના ભાગલા પડ્યા તે સમયે થયેલ માનવ સંહાર અને જાપાન પર નાંખેલ અણુભોમ્બ જેવાં ધાતકી કૃત્યો પણ આજ અરસામાં થતાં રહ્યાં છે. આ બધાંની સંયુક્ત ઝેરી અસર અત્યારે પણ વાતાવરણમાં છવાઈ રહેલી છે. પ્રદૂષણ અને યુદ્ધ માટે પડકાર બંને યુદ્ધનીજ ઉપજ છે. અને અંતરિક્ષ વિનાશની જમાવટ કરીને વાદળોં ઘેરાવા લાગે છે. આપણા સમયના અનેકાનેક સંકટોની પાછળ ઉપરોક્ત પ્રકારના ઝેરીલાપણાનો હાથ હોવાની વાત તત્વવેત્તાઓ કરે છે. આ કથનમાં સમ્યાઈ પણ છે.

આવા સમયમાં અંતિહાસિક પ્રયત્નોના પુનરાવર્તનની જરૂરીયાતનો અનુભવ થઈ રહ્યો છે અને એવા જ પ્રકારની પૂર્ણ શુદ્ધિની યોજના બની રહી હોય તો તે ઉચિત જ (યોગ્ય જ) માનવામાં આવશે. પ્રત્યક્ષ જગતમાં પથરાય ગયેલાં સંકટોના નિવારણની યોજના બનાવવાની રીત જ, અંતરિક્ષની પૂર્ણ શુદ્ધિ પર, ધ્યાન આપવા યોગ્ય છે. એને માટે સૂક્ષ્મ જગતને અસાધારણ રૂપથી પ્રભાવિત કરવાવાળી યજ્ઞ પરંપરાનો પ્રયોગ ચાલી રહ્યો હોય તે મહાન પંડિતોના માર્ગદર્શનનું અનુસરણ જ કહેવાશે. યુગ નિર્માણ એ જનાની દેખેરેખ નીચે ચાલી રહેલી ગાયત્રી યજ્ઞોની પુણ્ય પ્રક્રિયાને એવા જ સામયિક પ્રયત્નોમાં ગણી શકાશે.

સારી રીતે ફેલાયેલી વિકૃતિઓના નિરાકરણનો એક માત્ર

ઉપાય 'દમન' જ નથી. બીજો ઉપાય 'શમન' પણ છે. શમન અર્થાત સમજાવ્યે જલું અને સાવધાન કરતા જલું. 'દમન' માટે દંડના કાયદાનો આશ્રય લેવો પડે છે અને શમન માટે લોક શિક્ષણનો, જન જાગૃતિનો ઉપાય અજમાવવો પડે છે. સમાજના શક્તિશાળી તંત્ર બે જ છે, એક ધર્મ બીજું શાસન. બન્ને ક્ષેત્રોમાં જ યોગ્ય સમયાનુસાર પોતપોતાના ક્ષેત્રોના પ્રતિભાષાળી લોકોનું સમ્મેલન ઘોલાવવામાં આવતું હતું કે જે વિચાર વિનિમયના માધ્યમ દ્વારા એવા નિર્ણયો કરતું કે જે સુધારાની જરૂરીયાત પૂરી કરી શકે. આવાં આયોજનોને વિશિષ્ટ પ્રકારના યજ્ઞ કહેવામાં આવતા હતા. તેમાં ધર્મ ક્ષેત્રના આયોજનો: બ્રાહ્મપેય યજ્ઞને નામે અને જ્ઞાન ક્ષેત્રના સંમેલનો રાજસૂય યજ્ઞોના નામે જાણીતા હતાં. જેમાં અશ્વમેધ યજ્ઞનું અગ્રસ્થાન હતું અને બ્રાહ્મપેય યજ્ઞોમાં ગાયત્રી યજ્ઞોનું. સામયિક સમસ્યાઓના સમાધાનમાં એનું અસાધારણ યોગદાન રહેતું હતું. આપણા ગાયત્રી યજ્ઞો સાથે જોડાયેલ યુગ નિર્માણ સંમેલનોના સંયુક્ત ધર્માનુષ્ઠાન એક પ્રકારે પ્રાચીન કાળની બ્રાહ્મપેય પરંપરાની અંતર્ગત જ આવે છે.

બહલાતાં પરિવર્તનને ક્રાંતિ-તોડફોડ કહે છે. એમાં ભાંગફાટિયો વિનાશક પક્ષ આગળ રહે છે. એ અસલી (મૌલિક) પક્ષ થયો આત્મિક પક્ષમાં સર્જનને અગ્રસ્થાને રાખવાનું હોય છે. કે જેથી વિનાશની જરૂરીયાત જ ન પડે. અધિકારને હટાવવા માટે પ્રકાશની વ્યવસ્થા કરવામાં આવે એ વધારે ખુદ્દિપૂર્ણ વાત છે. હાલમાં જે યુગ ક્રાંતિ માટે ઉચ્ચ સ્તરે પ્રયાસો ચાલી રહ્યા છે., તેમાં ખરેખર તો રચનાત્મક કાર્યક્રમોનો સમાવેશ પણ થશે. પણ મુખ્યત્વે તેને વાતાવરણ પરિશોધનની સૂક્ષ્મ પ્રક્રિયા જ સમજવી જોઈએ. એમાં સર્જન મુખ્ય છે, ધ્વંસ (વિનાશ) ગૌણ હોય છે. રચનાત્મક સત્પ્રવૃત્તિઓનો સાપેક્ષિક સંબંધ બેટલા પ્રમાણમાં વધશે તેટલા પ્રમાણમાં

દુઃપ્રવૃત્તિઓ ઘટશે. એમ માની લેવું જરૂરી નથી કે દુઃપ્રવૃત્તિઓને તોડવાથી સત્પ્રવૃત્તિઓ વધશે જ. શૂન્ય અવકાશ પણ પેદા થઈ શકે છે. પણ રચનાત્મક કાર્યનું સત્પરિણામ નિશ્ચિત છે અને તથી વિદ્વાતક તત્વોનું સહજ રીતે નિરાકરણ થતું જશે અને યુગ ક્રાન્તિનો ઉદ્દેશ્ય પૂરો થતો ચાલશે.

માયત્રી યજ્ઞોની શ્રુ ખલામાં યુગ ક્રાન્તિના સ્વૃણ અને સૂક્ષ્મ સ્તરના આ બધાં તત્વોનો સમાવેશ થાય છે, જે લોક માનસને, વ્યાપક વાતાવરણને ઉચ્ચ ધોરણે લઈ જઈને દિવ્યવળ ભવિષ્યની સુરચના કરી શકે છે.

માયત્રી યજ્ઞોમાં આ તથ્યને સૌથી વિશેષ મહત્વ આપવામાં આવે છે. આમ સામાન્ય રીતે દેવ પૂજનની પરંપરાને ગૌણ માનવામાં આવતી નથી. પૂજનમાં બધાં વિધાન યથાવત્ જ સંપન્ન કરવામાં આવે છે પરંતુ દેવોની કૃપા-અનુગ્રહ પ્રાપ્ત કરવા તેના ખોળામાં બેસીને વત્સલતા ગ્રહણ કરવાની જે કસોટી છે, તેનો ત્યાગ કરીને કોઈ પણ વ્યક્તિ દેવ કૃપાને લાભ પ્રાપ્ત કરી શકતી નથી. રાજદરબારમાં જવા માટે ગંદા કપડાં પહેરીને જવાનું સંભવિત બની શકતું નથી, એજ રીતે વિકારી માનસ દૃષ્ટિવાળાને, દેવસાનિધ્ય પ્રાપ્ત કરવું, કદી સંભવિત બની શકતું નથી.

માયત્રી યજ્ઞમાં ખોલાવવામાં આવેલ દેવશક્તિઓનો સત્કાર કરવા અને અનુગ્રહ મેળવવા દેવદક્ષિણાને જરૂરી માનવામાં આવેલ છે. દેવદક્ષિણાના બે પક્ષ છે. (૧) આપણા નિત્ય શ્રવન કંઠમાં દાખલ થઈ ગયેલ અનૈતિકતાઓ, અવાંછનીયતાઓ માંથી કોઈકને ત્યાગ કરવો. (૨) સત્કર્મ, સદ્જ્ઞાન અને સદ્ભાવ વધારનાર પ્રવૃત્તિઓમાંથી કોઈકને અપનાવવી-વૃદ્ધિ કરવી. આ જાતના સંકલ્પનેજ

ધર્માનુષ્ઠાનનાં સફળ પૂર્ણાહુતિ માનવામાં આવે છે અને એનાથી ચોક્કસ સ્વરૂપથી દેવ અનુગ્રહ પ્રાપ્ત થાય છે.

પ્રસ્તુત ગાયત્રી યજ્ઞમાં સામેલ યનારાઓએ જે દુષણ છોડવું છે અને જે સત્કર્મને અપનાવવું છે તેની સામાન્ય માહિતી નીચે આપવામાં આવી છે. છોડવાની અને અપનાવવાની બાબતનો પૂરો ઉલ્લેખ પોતાના હાથે લખીને કરવામાં આવે અને નીચે પોતાનું ઠેકાણું તથા વિવરણ લખવામાં આવે. પૂર્ણાહુતિના અવસર પર આ દેવદક્ષિણાને ગાયત્રી માતાના ચરણો પર પ્રસ્તુત કરવામાં આવે.

(૧) જે દુષણનો ત્યાગ કર્યો (૨) જે સત્કર્મ અપનાવ્યું (૩) દેવદક્ષિણા પ્રસ્તુત કરનાર (૪) પુરેપૂરું નામ (૫) પૂરું સરનામું (૬) લક્ષ્મીતર (શિક્ષણ) (૭) જન્મ તિથિ. (૮) વ્યવસાય (૯) જાતિગોત્ર.

ત્યાગ કરવા લાયક દુષ્ટપ્રવૃત્તિઓ

(૧) ચોરી, ખેંચમાની, છળ, નફાખોરી, હરામની કમાણી, મદ્યપોરી વગેરે અનીતિઓથી દૂર રહેવું, અનીતિથી ઉત્પન્ન કરેલ ધનનો ઉપયોગ ન કરવો. (૨) માંમાહાર તથા હલ્યા કરેલાં પશુઓના—ચામડાનો ઉપયોગ બંધ કરવો. (૩) પશુ બલિદાન, અથવા બીજાને કષ્ટઆપીને પોતાનું ભલું કરવાની પ્રવૃત્તિ છોડવી. (૪) વિવાહમાં વરપક્ષ દ્વારા દહેજ લેવું તથા કન્યા પક્ષ દ્વારા દહેજ દાગીના ચઢાવવાનો આગ્રહ ન કરવો (૫) વિવાહની ધામધૂમમાં પૈસા ખર્ચ બાદ ન કરવા. (૬) નશો (તંબાકુ, દારૂ, ભાંગ, ગાંજો, અફીણ વગેરે) ત્યાગવું (૭) અપશબ્દો, ગાળ વગેરે કટુ વચનનો ત્યાગ (૮) અજ્ઞાની ખરબાદી અને જૂઠું છોડવાની આદત છોડવી. (૯) ન્યાત-જાતના આધારે ઉચ-નીચ, છૂત અછૂત વગેરેમાં ન માનવું. (૧૦) ઓઝલ (પડદા) પ્રથાનો ત્યાગ, કાંઈને ઓઝલ માટે વાંધો ન ઉઠાવવો, અને પડદો ત્યજવો. (૧૧) મહિલાઓ અને છોકરીઓની સાથે પુરૂષો અને છોકરાઓની સરખામણીમાં ભેદભાવ અગર પક્ષપાત ન કરવો.

“અ પનાવવા યોગ્ય સત્પ્રવૃત્તિઓ”

(૧) ઓછામાં ઓછી દશ મિનિટ નિત્ય નિયમિત ગાયત્રી ઉપાસનાં
(૨) ઘરમાં પોતાનાથી મોટા વડીલને પ્રણામ કરવા. (૩) નાનાનું
સન્માન કરવાનો ખ્યાલ રાખવો, તેને ‘તું’ થી સંબોધવું નહિ. (૪)
પોતાના કાર્યો પ્રત્યે બગૃત રહેવું તથા પૂરી શક્તિથી પાલન કરવું.
(૫) મહેનતુપણાનો અભ્યાસ રાખવો, કોઈ કામને નાનું ન સમજવું.
(૬) નિયમિત પણે અધ્યયન કરવું—જીવનને સારી દિશા પ્રેરણા
આપનાર સત્સાહિત્ય ઓછામાં ઓછો અઠધા કલાક પોતે હંમેશાં
વાંચવું અગર સાંભળવું, (૭) ભારતીય સંસ્કૃતિનું પ્રતીક શીખા (ચોટી)
અને યજ્ઞોપવિતનું મહત્વ સમજવું, તેને નિષ્ઠા પૂર્વક ધારણ કરવું,
ખીજને પ્રેરણા આપવી. (૮) સાદું જીવન જીવવું, સાધારણ રીતે
ભારતીય જીવનની રહેઠી કરણીને અનુરૂપ વિચાર અને વર્તન રાખવું
અને તેમાં ગૌરવ લેવું. (૯) જ્ઞાન-યજ્ઞ સારા વિચારના ફેલાવા માટે
ઓછામાં ઓછા દશ પૈસા ધન અને એક કલાક દરરોજ સમય
ખચાવી યોગ્ય રીતે ઉપયોગ કરવો. (૧૦) કુટુંબમાં સામૂહિક ઉપા-
સના, પ્રાર્થના, આરતી, વગેરે કામનો પ્રારંભ કરવો. (૧૧) દરેક વર્ષ
પોતાનો જન્મદિવસ સામૂહિક સ્વરૂપમાં યજ્ઞીય વાતાવરણમાં મનાવવો
અને જીવનની સાર્થકતા માટે નીતિ-નિયમવાળું જીવન ખનાવવું.
(૧૨) સમાજ પ્રત્યે, પોતાની જવાબદારીઓ પ્રત્યે બગૃત પણું
સમાજમાં રચનાત્મક પ્રવૃત્તિઓ વધારવા માટે કરવામાં આવનાર
સામૂહિક પ્રયાસોમાં ઉત્સાહપૂર્વક સહકાર આપવો.

દૈનિક ઉપાસનામાં અગ્નિહોત્રનો સમાવેશ

ગાયત્રી ઉપાસનામાં યજ્ઞનો ધનિષ્ઠ સંબંધ છે. શાસ્ત્રોમાં કહેવામાં આંચું છે કે ગાયત્રી ઉપાસકે પોતાની સુવિધા અને સ્થિતિ અનુસાર હવન કરવો જોઈએ. સામાન્ય ઉપાસના ક્રમમાં તો હવનનો સમાવેશ કરવો જ તેને ઉત્તમ કૃણદાયક કહેવામાં આંચું છે પણ અનુષ્ઠાનમાં તો તેની વિશેષ અનિવાર્યતા બતાવવામાં આવી છે. મોટા યજ્ઞોની હવન વિધિ ખૂબ વિસ્તૃત છે. આવા યજ્ઞો એકલાથી થઈ પણ શકતા નથી. તેને માટે વધારે સાધન અને સમય જોઈએ. એટલા માટે મોટા હવન સામૂહિક રૂપથી જ થઈ શકે છે. એવા મોટા યજ્ઞોની હવન વિધિ અલગ પુસ્તકમાં પ્રકાશિત કરવામાં આવી છે. પણ જેને નિત્ય હવન કરવો છે અથવા જેની પાસે બહુજ થોડો સમય હોય અથવા અનુષ્ઠાન વગેરેની પૂર્ણાહુતિ માટે જુદો, અગર એકલાએ જ હવન કરવો હોય, તેને માટે ટૂંકી હવન વિધિ નીચે આપવામાં આવી છે આ વિધિ રવિવાર, ગુરૂવાર અથવા કોઈ વિશેષ પર્વના ઉત્સવના દિવસે ઝોછામાં ઝોછી પાંચ વ્યક્તિ ભેગી મળીને પણ સામૂહિક રૂપથી સંપન્ન કરી શકે છે જેને વ્યક્તિગત અથવા પતિ-પત્ની ભેગાં જ હવન કરવો હોય તેમણે ઉપાસના પછી અગ્નિ સ્થાપન અગ્નિ પ્રદીપન, સમીધાદાન, જળાસિચન, તથા આબ્યાહુતિ કરીને જ ગાયત્રી મંત્રની સાથે ૨૪ આહુતિઓનો હવન કરી લેવો જોઈએ. હવન પછી સ્વિષ્ટકૃત હોમ, પૂર્ણાહુતિ, વસોધારા, આરતી, ધૂત-અવગ્રાહ્ય તથા બરમ ધારણ કર્યા બાદ શાન્તિપાઠ કરી લેવો યોગ્ય

છે. હવન વિધિ માટે જે મંત્ર આપવામાં આવ્યા છે તેની જુદીજ નોંધ કરી શકાય છે. એક દિવસના અભ્યાસથી આ મંત્ર મોઢે પશુ કરી શકાય છે.

સામૂહિક હવન માટે બધા આગંતુક પરિજનોને સ્નાન વગેરેથી શુદ્ધ કરાવી વેદીની ત્રણ બાજુ ત્રણ ત્રણની સંખ્યામાં સાદી પલાંડી વાળીને બેસવું જોઈએ. પૂર્ણ વેદી પર મંગળ કળશ, દીવો, ચોખા, નૈવેદ્ય, ફૂલ વગેરે રાખવામાં આવે છે. પૂજક વેદીની સન્મુખ અને ઘીની આહુતિને માટે યજમાન બેસે છે બાકી બધાંની આગળ નાની થાગીઓમાં હવન સામગ્રી, ઘી, દૂધ, મૂડી રાખવામાં આવે છે. પૂજન પવિત્રીકરણ વિધિથી શરૂ કરવું. હવનમાં ભાગ લેનાર બધાં લોકો, શુદ્ધ ઉચ્ચારણ સાથે, મંત્ર એક સાથે બોલે, આગળ પાછળ નહિ, યજ્ઞમાં અનુશાસન સંપૂર્ણ રીતે પાળવામાં આવે.

(૧) પવિત્રીકરણ—

હાથમાં પાણી લઈ નીચેનો મંત્ર બોલી (મસ્તક) માથા પર તથા શરીર પર પાણી છાંટવું.

ॐ અપવિત્રઃ પવિત્રોવા સર્વાવસ્થાં ગતોઽપિવા ।

યઃ સ્મરેત્પુષ્કરીકાક્ષં સ બાહ્યાભ્યંતરઃ શુચિઃ ॥

(૨) આચમન—

નીચે લખેલ મંત્રથી ત્રણવાર આચમન કરવું,

ॐ અમૃતોપસ્તરણમસિ સ્વાહા ॥૧॥

ॐ અમૃતાપિધાનમસિ સ્વાહા ॥૨॥

ॐ સત્યં યશઃ શ્રીર્મયિ શ્રીઃ શ્રયતાં સ્વાહા ॥૩॥

(૩) ચોટીને ગાંઠ વાળવી—

નીચેનો મંત્ર બોલીને ચોટી (ચોટલી) ને ગાંઠ બાંધવી.

ॐ त्रिद्रुपिष्ठी महाभाये दिव्य तेजः समन्विते ।
तिष्ठ देवी शिषामध्ये तेने वृद्धिम् कुर्व्वमे ॥

(४) प्राणायाम मंत्र—

न.येनो मंत्र जोलीने ओछामां ओछो (कभमां कम) ओक
प्राणायाम करवो.

ॐ भूः ॐ भुवः ॐ स्वः ॐ महः ॐ जनः ॐ तपः ॐ सत्यम् ।
ॐ तत्सवितुर्वरेण्यं भर्गो देवस्य धीमहि धियो योनः
प्रचोदयात् ।

ॐ आपो ज्योती रसोऽमृतं प्रह्ण भूर्भुवः स्वः ॐ ।

(५) न्यास—

पछी डाणा हाथनी हथैणीमां थोडुं जण लक्ष जमण्डा हाथनी
आंगणीओथी नीचे लपेल मंत्र द्वारा शरीरना गुदा गुदा अंगोने
रुपशं करी ओ लावना करता जवुं के मारां ते अधां अंग प्रत्यंग
शक्तिशाणी. पवित्र अने महातेजोमय अनी रद्यां छे.

ॐ वाउमे आस्येस्तु । (मुपे)
ॐ नसोमे प्राणोऽस्तु । (नासिकाना अने छिद्रोअे)
ॐ अक्षोमे अक्षुरस्तु । (अने नेत्रोअे)
ॐ कर्णयोमे श्रोत्रमस्तु । (अने कानोने)
ॐ पादुवोमे अलमस्तु । (अने पादुओने)
ॐ उर्वोमे ओजोस्तु । (अने जाधोने)

ॐ अरिष्टानिभेऽगानि तनुस्तन्वा मे सडसन्तु । आभी रडेवुं जण
शरीर पर छांटवुं.

(६) पृथ्वीपूजन—

नीचे लपेल मंत्र जोली पृथ्वी पर जण, थोआ. पुण्य भूकवां

ॐ पृथ्वी ! त्वया धृता लोका देवीत्वं विष्णुना धृता । त्वं च धारय
मां देवी पवित्रं कुङ्कुमासनम् ।

(७) कलश पूजन —

ॐ कलशस्य भुजे विष्णुः कंठे इंद्रः समाश्रिताः ।
भूदे तत्र स्थितो अह्ना मध्ये मातृगण्डाः स्मृताः ॥१॥
कुक्षौ तु सागराः सर्वे सप्त द्वीपाः वसुन्धराः ।
ऋग्वेदे यजुर्वेदे सामवेदे ह्यथर्वण्युः ॥२॥
अंगैश्च सखिताः सर्वे कलशन्तु समाश्रिताः ।
अत्र गायत्री सावित्री शान्ति पुष्टी करी रुद्राः ॥३॥
त्वयि तिष्ठन्ति भूतानि त्वयि प्राण्यः प्रतिष्ठिताः ।
शिवः स्वयं त्वमेवासि विष्णुस्त्वं च प्रजपतिः ॥४॥
आदित्याः वसवे इंद्राः विश्वे देवाः सपैतृकाः ।
त्वयि तिष्ठन्ति सर्वेऽपि यतः कामक्षप्रदाः ॥५॥
त्वत्प्रसादादिभं यज्ञं कर्तुमीडे जलोद्भवः ।
साहित्यं कुङ्कुमे देव प्रसन्नो लव सर्वदा ॥६॥

—देवपूजन—

ॐ गुरुभ्रंक्षा गुरुविष्णुः गुरुरेव भङ्गेश्वरः ।
गुरुः साक्षात् परब्रह्म तस्मै श्रीगुरवे नमः ॥१॥
अभङ्गं भङ्गलः करं व्याप्तं येन चराचरम् ।
तत्पदं दशितं येन तस्मै श्री गुरवे नमः ॥२॥
आयातु वरदे देवि अक्षरे ब्रह्मवादिनी ।
गायत्र्यखण्डसां माता ब्रह्मयोनिनर्भोस्तु ते ॥३॥
अभीक्ष्णितार्थसिद्धयर्थं पूजितो यः सुरासुरैः ।
सर्वविघ्नहरस्तस्मै गण्डीधियलये नमः ॥४॥

सर्वमंगलमंगलये शिवेसर्वार्थं साधिके ।
 शरषुये त्र्यम्बके गौरी नारायण्यु नमोस्तुते ॥५॥
 शुक्लाग्रधरं देवं शशिवष्णुं यतुर्लुङ्गम् ।
 प्रसन्न वदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥६॥
 सर्वदा सर्वकार्येषु नास्ति तेषाममङ्गलम् ।
 येषां हृद्दस्थो भगवान्मंगलायतनो हरिः ॥७॥
 विनायकं गुरुं भानुं अह्माविष्णुमहेश्वरान् ।
 सरस्वती प्रणुभ्यादौ शान्तिकार्यार्थसिद्धये ॥८॥
 मंगलं भगवान् विष्णु मंगलं गङ्गध्वजः ।
 मंगलं पुष्करिकाक्षः मंगलायतनो हरिः ॥९॥
 त्वं वै यतर्भो अह्मा सत्यलोक पितामहः ।
 आग्र्यं मण्डले यास्मिन् मम सर्वार्थसिद्धये ॥१०॥
 शांताकारं भुजगशयनं पद्मनाभं सुरेश्वरम् ।
 विश्वाधारं गगनसदृशं भेषवष्णुं शुभांगम् ॥
 लक्ष्मीकान्तं कमलनयनं योगिलिध्यानगम्यम् ।
 वन्दे विष्णुं लवलयहरं सर्वलोककनाथम् ॥११॥
 वन्दे देवमुमापति सुरगुरुं वन्दे जगत कारणम् ।
 वन्दे पद्मगर्भवष्णुं भृगधरं वन्दे पशुनाम्पतिम् ॥
 वन्दे सूर्यं शशाङ्कवह्निनयनं वन्देभुक्तुन्दप्रियम् ।
 वन्दे भक्त जनाश्रयं य वरहं वन्दे शिवाङ्कुरम् ॥१२॥
 ॐ त्र्यम्बकं यज्जमहे सुगन्धिर्भुष्टवर्धनम् ।
 उर्वारुकमिव बन्धनान्मृत्योर्मुक्षीय माऽमृतात् न ॥१३॥
 दुर्गे स्मृता हरसि लीतिमशेष जन्तोः ।
 स्वरथैः स्मृतामतिमतीव शुभां ददासि ॥
 हारिद्रय दुःखलयहारिणि का त्वदन्या ।
 सर्वोपकारकरुणाय सहार्दयिता ॥१४॥

शुक्लां ब्रह्मविद्यारसारपरमा माधां जगद्ग्यापनी ।
 वीष्णु पुरातक धारिणीमलयदां लडयान्धकारापडाम ॥
 हस्ते स्काटक मालिकां विहृयतीं पद्मासने संस्थिताम् ।
 वन्दे तां परमेश्वरी लजवती युधि प्रदां शारदाम् ॥१५॥
 आद्रां पुष्करिणीं पुष्टि सुवर्णां हेममालिनीम् ।
 सूर्यां हिरण्यमयीं लक्ष्मीं लतवेदोम आवहे ॥१६॥
 कालिकां तु कलातीतां कल्याण हृदयां शिवाम् ।
 कल्याणीं जननीं नित्यं कल्याणीं पूज्याभ्यङ्गम् ॥१७॥
 विष्णु पादाब्जसम्भूते गंगे त्रिपथ गामिनी ।
 धर्म-द्रवेति विख्याते पापं मे हर लन्दवी ॥१८॥
 पुष्कराद्यानि तीर्थानि गंगायाः सरितस्तथा ।
 आगच्छन्तु पवित्राणि पूजकास्ते सदाभम् ॥१९॥
 ब्रह्मासुरारि स्त्रिपुरान्तकारी लालुः शशी भूमिसुतोपुधश्च ।
 गुरुश्च शुक्रश्चि राहु कैतवः सर्वेऽशुभाः शन्तिकरा लवन्तु ।
 गौरी पद्मा शची मेधा सावित्री विख्या जया ।
 देवसेना स्वधा स्वाहा मातरैः लोकमातरः ॥२०॥
 हृष्टिः पुष्टिस्तथा तुष्टिरात्मनः कुल देवता ।
 गणेशेनादिकां ह्येता वृद्धौ पूज्याश्चषोडशः ॥२१॥
 कीर्तिलक्ष्मीधृतिर्मेधा सिद्धिः प्रज्ञा सरस्वती ।
 भांगल्येषु प्रपूज्याश्च साप्तैतादिव्य मातरः ॥२३॥
 नागपृष्ठ समारुढं शूलहस्तं मडागलम् ।
 पाताल नायकं देवं वासुदेवं नमाभ्यङ्गम् ॥२४॥
 क्षेत्रपालान्नमस्याभि सर्वारिष्टनिवारकान् ।
 अस्य यागस्य सिद्धर्थं पूज्याराधितान् मया ॥२५॥
 सौम्ये डाय जेडी गधा देवताम्येने नमस्कार करवा ।
 ॐ सिद्धि युधि सद्धि श्रीमन्मडागण्णाधिपतये नमः ।

ॐ लक्ष्मीनारायणायुक्त्यां	नमः ।
ॐ उमा भङ्गेवराक्त्यां	नमः ।
ॐ वाष्णी हिरण्य गर्भाक्त्याम्	नमः ।
ॐ शयी पुरन्दराक्त्याम्	नमः ।
ॐ मातृ पितृचरण कर्मक्षेत्रे	नमः ।
ॐ कुलदेवताक्त्यो	नमः ।
ॐ धृष्टदेवताक्त्यो	नमः ।
ॐ आमदेवताक्त्यो	नमः ।
ॐ स्थानदेवताक्त्यो	नमः ।
ॐ वास्तुदेवताक्त्यो	नमः ।
ॐ सर्वेक्त्यो देवैक्त्यो	नमः ।
ॐ सर्वेक्त्यो ब्राह्मणैक्त्यो	नमः ।
ॐ सर्वेक्त्यो तीर्थैक्त्यो	नमः ।
ॐ ऐतत्कर्म प्रधान श्री गायत्री देव्यै	नमः ।
ॐ पुण्यं पुण्याङ्गं दीर्घमायुरस्तु ।	

(६) षोडशोपचार पूजन—

अर्घ्यां देवी देवताओंतुं अक्षी साथे (अक्षे तंत्रेण) पूजन करवा
भाटे कर्मशः वस्तुओं तरलाष्ट्यामां भूकवी.

ॐ सर्वेक्त्यो देवैक्त्यो नमः । आवाह्यामि स्थापयामि ॥२॥
आसनं समर्पयामि ॥२॥
पाद्यं समर्पयामि ॥३॥
अर्घ्यं समर्पयामि ॥४॥
आयमनम् समर्पयामि ॥५॥
स्नानम् समर्पयामि ॥६॥
वस्त्रम् समर्पयामि ॥७॥

यज्ञोपवितम्	समर्पयामि	॥८॥
गन्धम्	समर्पयामि	॥९॥
पुष्पाणि	समर्पयामि	॥१०॥
धूपम्	समर्पयामि	॥११॥
दीपम्	समर्पयामि	॥१२॥
नैवेद्यं	समर्पयामि	॥१३॥
अक्षतान्	समर्पयामि	॥१४॥
ताम्बुलपुंगी इलानी	समर्पयामि	॥१५॥
दक्षिणां	समर्पयामि	॥१६॥
सर्वाभावे अक्षतान्	समर्पयामि	॥१७॥
ततो नमस्कारम् करौमि ।		

नमः सर्वहितार्थाय जगदाधार डेतवे ।
साष्टांगोऽयं प्रणामस्ते प्रयत्नेन भयाकृतः ।
नमोऽस्तवन्ताय सहस्रमूर्तये सहस्र पादाक्षिशिरोऽङ्गुलिवे ।
सहस्र नाम्ने पुत्राय शश्वते सहस्र कोटि युगधारणे नमः ।

—चन्दन लगावधानो मंत्र—

ॐ चन्दनस्य महत्पुण्यं पवित्रं पापनाशनम् ।
आपदां हरते नित्यं लक्ष्मीस्तित्ति सर्वदा ॥

(१०) स्वस्ति वाचनम्—

हाथमां जग, पुष्प, योभा लक्ष स्वस्ति वाचन जोलबुं. जे
शुल कार्थीनी सङ्गता, शांति, साथ कता अने मं लभय कार्थी वचते
कट्याणुकारक मंत्र छे

ॐ गणानां त्वा गणपति ॐ हवामहे प्रियाणां त्वा प्रियपति
ॐ हवामहे निधीनां त्वा निधिपति ॐ हवामहे वसोभम आहमन्ननि
गर्भमात्वमन्नसि गर्भधम् ।.१॥

ॐ स्व.दानः धन्त्री वृद्धाश्रवाः स्वस्तिनः पूषा विश्वेदेवाः ।
स्वस्तिनस्ताक्षर्योऽरिष्टनेभिः स्वस्तिनो अहस्वतिर्दधातु ॥२॥

ॐ पयः पृथिव्यां पयऽप्रीषधीषु पयोदिव्यन्तरिक्षेपयोभाः
पयस्वतीः प्रदिशः सन्तु मह्यम् ॥३॥

ॐ विष्णोः रराट् भस्त्रि विष्णोः शनत्रेस्थोः विष्णोः स्यूरस्त्रि
विष्णोऽध्रुवोऽसि वीष्णुवमस्त्रि विष्णुवे त्वा ॥४॥

अग्निर्देवता, वातो देवता, सूर्यो देवता, अन्द्रमा देवता,
वसवो देवता, रुद्रो देवता, आदित्या देवता, मरुतो देवता, विश्वेदेवा
देवता, अहस्वतिर्देवतेन्द्रो देवता, वरुणो देवता ॥५॥

ॐ धीः शान्तिरन्तरिक्ष ७ शान्तिः पृथिवि शान्तिरापः
शान्तिरोषधयः शान्तिः वनस्पतयः शान्तिर्विश्वे देवाः शान्ति अह
शान्तिः सर्व ७ शान्तिः शान्तिरेव शान्तिः साभा शान्तिरेधि ॥६॥

ॐ विश्वानिदेव सवितुर्दुरितानि परासुव यद्बलद्रं तन्न आ
सुव ॥७॥

ॐ शान्तिः ! शान्ति !! शान्ति !!!

(૧૧) રક્ષાવિધાનમ્—

આત્મ રક્ષા અને યજ્ઞ કાર્યની રક્ષા માટે રક્ષા વિધાન કરવું
પડે છે. યજ્ઞ કાચ માં આસુરી શક્તિઓ ઘણું કરીને વિઘ્ન ફેલાવે છે.
પૂર્વકાળમાં પશુ રાક્ષસો યજ્ઞને હાનિ કરવા પ્રયત્ન કરતા. શુભ
કાર્યોમાં કોઈને કોઈ વિઘ્ન આવે છે. તેની રક્ષા માટે રક્ષા વિધાન
કરવું પડે છે. જવ, સરસવ કે ચોખા લઈ નીચેનો મંત્ર બોલી દશે
દિશાઓમાં ફેંકવા.

ॐ પૂર્વે રક્ષતુ વારાહઃ આગ્નેયાં ગરુડધ્વજઃ ।

દક્ષિણે પદ્મનાભસ્તુ નૈઋત્યાં મધુસૂદનઃ ॥૧॥

પશ્ચિમે રૌવ ગે.વિંદો વાયવ્યાં તુ જનાદનઃ ।

ઉત્તરે શ્રીપતિ રક્ષેદશાન્યાં હિ મહેશ્વરઃ ॥૨॥

ઉધ્વં રક્ષતુ ધાતા વો હ્યધોડનન્તશ્ચ રક્ષત ।
 અનુક્રમમપિ યત્ સ્થાનં રક્ષત્વીશો મમાદ્રિધ ક ॥૩॥
 અપસપન્તુ ચે ભૂતાઃ ચે ભૂતાઃ ભુવિ સંસ્થિતાઃ ।
 ચે ભૂતા વિધ્ન કર્તારસ્તે ગચ્છન્તુ શિવાજ્ઞયા ॥૪॥
 અપકામન્તુ ભૂતાની પિશાચાઃ સર્વતોદિશમ્ ।
 સર્વેષામ વિરોધેન યજ્ઞકર્મ સમારભે ॥૫॥

(૧૨) અગ્નિ સ્થાપનમ્—

પછી કોઈ પાત્ર અથવા અમચીમાં અગ્નિ લાવી અથવા ઠપૂર
 પ્રગટાવી નીચે લખેલ મંત્ર બોલી, શ્રદ્ધા અને ભકિત સાથે હવનકુંડમાં

અગ્નિ સ્થાપિત કરવો :—

ॐ ભૂ ભુવઃ સ્વર્ગોરવ ભૂગ્ના પૃથિવીવવરિમ્ણા । તસ્યાસ્તે
 પૃથિવિ દેવયજ્ઞની પૃષ્ઠેડગ્નિમન્નાદમન્ના ધાયાદધે. અગ્નિ ક્રૂતં પુરોદધે
 હૃન્વાવાહમુપધ્વે દેવાંડઆસાદયાદિહ ॐ અગ્નયે નમઃ । અગ્નિં
 આવાહ્યામિ સ્થાપયામિ ઇહાગચ્છ ઇહતિષ્ઠ । ઇત્યાવાહ્ય પંચોપ-
 ચારંઃ પૂજ્યેત્ ।

(૧૩) ગાયત્રી સ્તવન—

યન્મંહલં દીપ્તિકરં વિશાલમ્ ,
 રત્નપ્રભમ્ તીવ્રમનાદિરૂપમ્ ।
 દ્રારિદ્રયદુઃખક્ષય કારણું ચ,
 પુનાતુ માં તત્સવિતુર્વરેણમ્ ॥૧॥
 યન્મંહલં દેવગણૌઃ સુપૂજતમ્ ,
 વિશ્વંઃ સ્તુતં માનવમુક્તિકૌવિદમ્ ।
 તં દેવદેવં પ્રણુમામિ ભર્ગં,
 પુનાતુ માં તત્સવિતુર્વરેણમ્ ॥૨॥

यन्मंडलं ज्ञान धनत्व गम्यं,
 त्रैलोक्य पूज्यं त्रिगुणात्मरूपम् ।
 समस्त तेजोमय दिव्य रूपं,
 पुनातु मां तत्सवितुर्वरेण्यम् ॥३॥
 यन्मंडलं गूढयति प्रलोधम्,
 धर्मस्य वृद्धिं कुरुते जनानाम् ।
 तत् सर्वं पापक्षय कारणं च,
 पुनातु मां तत्सवितुर्वरेण्यम् ॥४॥
 यन्मंडलं व्याधि विनाशहक्षम्,
 यद्दृग् यगुः सामसु सम्प्रगीतम् ।
 प्रकाशितं ये न य भू लुंवः स्वः,
 पुनातु मां तत्सवितुर्वरेण्यम् ॥५॥
 यन्मंडलं वेदविदो वदन्ति,
 गायन्ति यन्सारण्य सिद्धि संधाः ।
 यद्योगिनो योगगुणां च संधाः,
 पुनातु मां तत्सवितुर्वरेण्यम् ॥६॥
 यन्मंडलं सर्वं जनेषु पूजितं,
 ज्योतिश्च कुर्याद्विडं मर्त्यलोकैः ।
 यत्कालं कालादि मनादि रूपम्,
 पुनातु मां तत्सवितुर्वरेण्यम् ॥७॥
 यन्मंडलं विष्णु यतुमुभास्यं,
 यदक्षरं पापहरं जनानाम् ।
 यत्कालं कल्पक्षय कारणं च,
 पुनातु मां तत्सवितुर्वरेण्यम् ॥८॥
 यन्मंडलं विश्वं सृज्य प्रसिद्धम्
 उत्पत्तिरक्षा प्रलय प्रगल्भम् ।
 यस्मिन् जगत् संहरतेऽभिलं च,
 पुनातु मां तत्सवितुर्वरेण्यम् ॥९॥

યન્મંડલં સર્વગતસ્ય વિશ્લો,
 આત્મા પરં ધામ વિશુદ્ધ તત્ત્વમ્ ।
 સૂક્ષ્માતિગૈર્યોગપથાનુગમ્યં,
 પુનાતુ માં તત્સવિતુર્વરેણ્યમ્ ॥૧૮॥
 યન્મંડલં પ્રહ્લવિદો વદન્તિ,
 ગાયન્તિ યચ્ચારણ્ય સિદ્ધસંધાઃ ।
 યન્મંડલં વેદવિદઃ ક્ષમરન્તિઃ,
 પુનાતુ માં તત્સવિતુર્વરેણ્યમ્ ॥૧૯॥
 યન્મંડલં વેદ વિદોપગીતં,
 યદ્યોગિનાં યોગપથાનુગમ્યમ્ ।
 તત્સર્વવેદં પ્રણમામિ દિવ્યં,
 પુનાતુ માં તત્સવિતુર્વરેણ્યમ્ ॥૨૦॥

(૧૪) અગ્નિ પ્રદીપનમ્—

પછી અગ્નિ પર નાના લાકડાં અને કપૂર રાખી નીચેનો મંત્ર
 જોલીને પંખાથી અગ્નિ પ્રદીપ કરવો.

ॐ ઉદ્દુણ્ધ્યસ્વાગ્ને પ્રતિ જગૃહિ ત્વમિષ્ટા પૂર્તૌ સ ૐ સૃજેથા-
 મયં ચ અસ્મિન્સ્તદ્ધરથે અધ્યુત્તરસ્મિન્ વિરવેદેવા યજમાનશ્ચ
 સીદત ।

(૧૫) સમિધાધાનમ્—

પછી નીચેના ચાર મંત્રોથી આઠ આઠ આંગળની પલાશ
 વગેરેની ચાર સમિધાઓ પ્રત્યેક મંત્રના હુંચારણ્યાદ, એક પછી
 એક ધીમાં જોળીને અગ્નિમાં હોમવી :-

(૧) ॐ અયન્ત ઇદમ આત્મા જાતવેદસ્તેનેધ્યસ્વ વધંસ્વ ।
 શ્રેદ્ધવધંય આસ્માન્ પ્રજયા પુશુશિષ્ઠાંશ્વચર્ચસે નાન્નાધેન સમેધય
 સ્વાહા ॥ ઇદમગ્નયે જાતવેદસે ઇદં નં મમ ॥

(૨) ॐ સમિધામ્નિ દુવસ્યત ધૃતૈર્બોધયતા તિથિમ્ અસ્મિન્
હંયા ગુહોતન સ્વાહા । ઇદમગ્નયે ઇદં ન મમ ।

(૩) ॐ સુસમિદ્ધાય શોચિષે ધૃતં તીવં ગુહોતન । અગ્નયે
ભાતવેદસે સ્વાહા । ઇદમગ્નયે ભાતવેદસે ઇદં ન મમ ।

(૪) ॐ તં ત્વા સમિદ્ધુભિરંગિરો ધૃતન વર્ષ્યામસિ ।
ધૃહ્વઞ્છોચા યવિષ્ય સ્વાહા । ઇદમગ્નયે અંગિરસે ઇદં ન મમ ।

(૧૬) જલ પ્રસેચનમ્—

પછી અંજલિ (આચમની) માં પાણી લઈ તેને યજ્ઞકુંડ (વેદી)
ની પૂર્વ દિશા આદિ ચારે તરફ નાખવું

ॐ આદિત્યેડનુમન્યસ્વ ॥ ઇતિ પૂર્વે

ॐ અનુમતેડનુમન્યસ્વ ॥ ઇતિ પશ્ચિમે

ॐ સરસ્વત્યેડનુમન્યસ્વ ॥ ઇતિ ઉત્તરે

ॐ દેવસવિતા પ્રસુવઃ યજ્ઞ પ્રસુવ યજ્ઞપતિમ્ લગાય દિવ્યૌ
ગન્ધર્વઃ કેતપુઃ કેતં નઃ પુનાતુ વાયસ્પતિર્વાજં નઃ
સ્વહતુ ।

આ મંત્રથી યજ્ઞકુંડ (વેદી) ની ચારે તરફ જળ છાંટવું.

(૧૭) આજ્યાહુતિ હોમ --

મોટા હવનોમાં તે બધા આવાહિત અને પ્રતિષ્ઠાપિત દેવતા
ઓને આહુતિઓ આપવામાં આવે છે, પણ નાના હવનમાં કેવળ
સાત આહુતિઓ ધીની આપે છે અને સ્ત્રવામાંથી બચેલું ધી ઇદં
મમ ઉચ્ચારણની સાથે પ્રણીતામાં દરેક આહુતિ પછી ટપકાવવામ
આવે છે અને આ ટપકાવેલ ધી અંતમાં અવધ્રાણમાં કામ આવે છે

(૧) ॐ પ્રભપતયે સ્વાહા । ઇદં પ્રભપતયે ઇદં ન મમ ।

(૨) ॐ ઇન્દ્રાય સ્વાહા । ઇદામન્દ્રાય ઇદં ન મમ ।

(૩) ॐ અગ્નયે સ્વાહા । ઇદમગ્નયે ઇદં ન મમ ।

(૪) ॐ સોમાય સ્વાહા । ઇદં સોમાય ઇદં ન મમ ।

(૫) ॐ ભૂઃ સ્વાહા । ઇદમગ્નયે ઇદં ન મમ ।

(૬) ॐ ભુવઃ સ્વાહા । ઇદં વાયુઙ્ગૈ ઇદં ન મમ ।

(૭) ॐ સ્વઃ સ્વાહા । ઇદં સૂર્યાય ઇદં ન મમ ।

તે પછી ગાયત્રી મંત્રની જેટલી આહુતિઓ આપવી હોય તેટલી આપવી અને દરેક ગાયત્રી મંત્ર બાદ ઇદં ગાયઙ્ગૈ ઇદં ન મમ । એમ બોલવું.

મંત્ર—ૐ ભૂર્ભુવઃ સ્વઃ તત્સવિતુર્વરેણ્યમ્ ભર્ગો દેવસ્ય
ધીમહિ ધિયો યોનઃ પ્રચોદયાત્ સ્વાહા ।
ઇદં ગાયઙ્ગૈ, ઇદં ન મમ ।

(૧૮) સ્વિષ્ટકૃત હોમ—

દરેક કર્મ બરાબર રીતે કરવું જોઈએ, ત્યારે ક્ષણદાયક થાય છે. પણ મનુષ્યથી ત્રુટિ કે અશુદ્ધિ થઈ જવી સ્વ ભાવિક છે. એટલે આ આહુતિ તે ત્રુટિ કે અશુદ્ધિની પૂર્તિના પ્રાયશ્ચિત રૂપે છે. નકકી કરેલ સંખ્યામાં ગાયત્રી મંત્રની આહુતિ પૂરી થયા બાદ મિઠાઈ, ખીર, હલવો, શીરો વગેરે વસ્તુઓથી આહુતિ આપવી જોઈએ.

ૐ યદસ્ય કર્મણોત્યરીરિચ્યં યદ્વાન્યૂનમિહાકરં । અગ્નિષ્વ
સ્વિષ્ટકૃદ્વિદ્યાત્સર્વં સ્વિષ્ટં સુહૃતાં કરોતુ મે । અગ્નયે । સ્વષ્ટ કૃતે સુહૃત-
હૃતે સર્વં પ્રાયશ્ચિનાહુતીનાં કામાનાં અમર્થયિત્રે સર્વાન્નઃ કામાન્
અમર્થયિ સ્વાહા । ઇદમગ્નયે સ્વિષ્ટકૃતે ઇદં ન મમ ॥

(૧૯) પૂર્ણાહુતિ—

સૂવામાં સોપારી કે શ્રીકૃણ ધી સાથે રાખી પૂર્ણાહુતિ દેવી.

ૐ પૂર્ણમદઃ પૂર્ણમિદં પૂર્ણાત્ પૂર્ણમુદન્યતે ।

પૂર્ણસ્ય પૂર્ણમાદાય પૂર્ણમેવાવશિષ્યતે ॥૧॥

ૐ પૂર્ણા દર્ષિ પરાપત સુપૂર્ણા પુર્નરાપત ॥૨॥

વસ્નેવ વિકીણ્યા વહાડધસમૂજ્ ૭ શતકંતો સ્વાહા ॥૩॥

ૐ અર્વાંગૈ પૂર્ણ ૭ સ્વાહા ।

વસોધરા મંત્ર—

સૂવામાં ધી ભરી મંત્ર પુરો બોલાઈ રહે ત્યાં સુધી ધીની ધાર કરવી

ॐ वसोः पवित्रमसि शतधारं वसोः पवित्रमसि सईस्र
धारम् । देवस्त्वा सविता पुनातु वसोः पवित्रेषु शतधारेषु सुप्त्वा
कामधुक्षः स्वाहा ॥

(२०) आरती--

त्यार पछी नीये प्रमाणेनो मंत्र ओली आरती उतारवी.

ॐ यं ब्रह्म वेदान्तविदो वदन्ति,

परमं प्रधानं पुत्रपस्तथान्ये !

विश्वोद्गते कारुणीश्वरंवा,

तस्मै नमो विघ्न विनाशनाय ॥

ॐ यं ब्रह्मा वदन्तेन्द्रभृत्तः स्तुन्वन्ति द्विष्यः स्तवैः ।

वेदः सांगपदकमोपनिषद्गार्थयन्ति यं साधनाः ॥

ध्यानावस्थित तद्गतेन मनसा पश्यन्ति यं योगिनो ।

यस्यान्तं न विदुः सुरासुरगणाः देवाय तस्मै नमः ॥

(२१) ध त् अवधातु—

प्रणीतामां 'ध' न भम' वाणा टपकावेल धीने हथेणीमां लगाडी
अग्नि पर तपावी नीयेनो मंत्र ओली रद्या पछी तेने सुंधी गायत्री
मंत्र ओलतां सुष्प, नेत्र, कान आदि पर लगाडवुं.

मन्त्र—

ॐ तनूपा अग्नेसि तन्व मे पाहि ।

ॐ आयुर्दा अग्नेऽस्यायुमे' देहि ।

ॐ वर्योदा अग्नेसि वर्यो मे देहि ।

ॐ अग्ने यन्मे तन्वा इनन्तन्म आपृषु ।

ॐ मेधां मे देव सविता आहधातु ।

ॐ मेधां मे देवी सरस्वती आहधातु ।

ॐ मेधां मे आश्विनौ देवां वाधतां पुंकर सग्ने ।

(२२) अस्म धारणु—

सुवाथी यज्ञ अस्म लध अनामिका आंगणीथी नीयेनो मंत्रो
द्वारा लहाटे, जणे, धने भले तथा हृदय पर लगाववी.

ॐ त्र्यायुषं जमदग्नेरिति ललाटे ।
 ॐ कश्यपस्य त्रायुषमिति श्रीवायाम् ।
 ॐ यद्ब्रह्मेषु त्र्यायुषमिति हक्षिषु षाड्भूषे ।
 ॐ तन्नो अस्तु त्र्यायुषमिति हृदये ।

(२३) क्षमा प्रार्थना—

आवाहनं न जनामि नैव जनामि पूजनम् ।
 विसर्जनं न जनामि क्षमस्व परमेश्वर ॥१॥
 मन्त्रहीनं क्रियाहीनं भाकतहीनं सुरेश्वर ।
 यत्पूजितं मया देव परिपूषुं तदस्तु मे ॥२॥
 यदक्षर पदब्रह्मं मात्राहीनं य यद्ब्रह्मवेत् ।
 तत्सर्वं क्षम्यतां देव प्रसीद परमेश्वर ॥३॥
 यस्य स्मृत्या य नामोक्त्या तपोयज्ञक्रियादिषु ।
 न्यूनं संपूषुंतां याति सद्यो वन्दे तमव्युत्तम् ॥४॥
 प्रमादात्कुर्वतां कर्म प्रव्यवेताध्वरेषु यत् ।
 क्षमस्व देव ताद्विष्णोः संपूषुः स्याद्विहित श्रुति ॥५॥

(२४) साष्टांग नमस्कार

यज्ञ लजवानने घूटणुवाणी नमीने साष्टांग प्रणाम करवा तथा
 नीचेने मंत्र ओलवो।

नमोऽस्त्वन्तनाय स्रष्टस्मूर्तये स्रष्टस्वपादाक्षिशिरोऽङ्गुलवे ।
 स्रष्टस्वनाम्ने पुङ्गवाय शान्धते स्रष्टस्वकौटिल्युगधारिणे नमः ॥
 नमोः प्रह्लादयदेवाय गो प्राह्लादुडिताय य ।
 जगद्धिताय कृष्णाय गोविन्दाय नमोनमः ॥
 वसुदेव सुतं देवं कंसं व्याहुरमर्दनम् ।
 देवकी परमानन्दम् कृष्णं वन्दे जगद्गुरुम् ॥

(२५) शुभ कामना

पंथी जघा प्राणीमोना कदयाण्यथे यज्ञ लजवानने हाथ जेडी
 शुभ कामना करवी।

स्वस्ति प्रणव्यः परिपालयन्तां न्यायेन मार्गेषु मर्ही
महीशा ।

गौप्राहाण्येभ्यो शुभमस्तु नित्यं, लोकः समस्ताः सुधीनो
भवन्तु ॥१॥

सर्वे भवन्तु सुभिनः सर्वे सन्तु निराभयाः ।
सर्वे भद्राणि पश्यन्तु मा कश्चिद्दुःखमाप्नुयात् ॥२॥
अपुत्राः पुत्रिण्यः सन्तु पुत्रिण्यः सन्तु पौत्रिण्यः ।
निर्धनाः सधनाः सन्तु भवन्तु शरदां शतम् ॥३॥
श्रद्धां मेधां यशः प्रज्ञां विद्यां पुष्टिं श्रियम् भवम् ।
तेन आयुष्यभारोग्यं देहि मे ह्यववाङ्मन ॥४॥

(२६) अलिप्तियनम्—

अलिप्तिक समये सपरिवार यजमानो पर आचार्ये नीचे
क्षेत्रे मंत्रथी इद्र कलशना जलथी पंचपल्लव अथवा पुष्पथी
अलिप्तिक (जलसियन) करवुं

ॐ धोः शान्तिरन्तरिक्षं ॐ शान्तिः पृथिवी शान्तिरापः शान्ति-
रौषधयः शान्तिः वनस्पतयः शान्तिर्विश्वे देवाः शान्तिर्ब्रह्म शान्तिः सर्वं
ॐ शान्तिः शान्तिरेव शान्तिः साभा शान्तिरेधिः ॥

ॐ शान्तिः । शान्तिः । शान्तिः ॥ सव रिष्ट सुशान्तिर्भवतु ॥

(२७) गायत्रीमनी आरती—

जयति जय गायत्री माता । जयति जय गायत्री माता ॥
आदि शक्ति तुम अक्षय निरंजन जग पालन कर्ती ॥
दुःख शोक लय कलेश कलह हरिद्रय हन्यहर्ती ॥
प्रह्लादपिण्डी, प्रह्लात पालिनी, जगद्घातु अग्ने ॥
भवलयहारी, जनहितकारी, सुभदा जगदम्बे ॥
लयहारिणी, भवतारिणी, अनघे, अज आनंद राशि ॥
अविहारी, अघहारी, अविचलित, अथले, अविनाशी ॥
कामधेनु सत्सित् आनन्दा जय गंगा गीता ॥
सर्वता की शाश्वती शक्ति तुम सावित्री सीता ॥

ऋग्, यजु, साम, अथर्व प्रणयि णि प्रणव महाभक्तिमे ॥
 कुण्डलिनी सङ्सार सुपुम्ना शोभा गुणु गरिमे ॥
 स्वाहा, स्वधा, शची, अह्माणी, राधा, इन्द्राणि ॥
 जय सत्रेया, वाणी, विद्या, कमला, कल्याणी ॥
 जननी ह्यमर्हं दीन हीन, दुःख हारिद्र के घेरे ॥
 यदापि कुटिल कपटी कपूत तत्रि आलक हं तेरे ॥
 स्नेहसनी करुणामयि माता चरुषु शरुषु दीने ॥
 भिलष रडे ह्यम शिशु सुत तेरे दया दृष्टि कीने ॥
 काम, क्रोध, मद, लोभ, दम्भ, दुर्भाव, द्वेष हरिये ॥
 शुद्ध पुद्धि निष्पाप हृदय मनको पवित्र करिये ॥
 तुम समर्थ सख लांति तारिणि, तुष्टि, पुष्टि, त्राता ॥
 सत मारग पर ह्यमे अलाओ ने हं सुभ हाता ॥
 जयति जय गायत्री माता । जयति जय गायत्री माता ॥

(२८) यज्ञो मन्त्रिमा—

यज्ञ इप प्रलो ह्यमारे लाव उब्रवव क्रीजये ।
 छेड देवे छल कपटके, मानासक जल द्विजये ॥
 वेद ही जे लीं जयाओ, सत्य के धारणु करे ।
 ह्यमे ह्ये भग्न सारे, शोक सागर से तरे ॥
 अश्वमेधादिक रयाये, यज्ञ पर उपकार के ।
 धर्म मर्यादा अलाकर, लाल ह्ये संसार के ॥
 नित्य श्रद्धा-लक्षित से यज्ञादि ह्यम करते रडे ।
 रोग पीडित विश्व के सन्ताप सख हरते रडे ॥
 कामना भिट जये मनसे, पाप अत्याचार की ।
 लावनाये पूषु होवे, यज्ञ से नर-नारि की ॥
 लालकारी हो हवन, हुर श्रवधारी के लिये ।
 वायु जल सर्वत्र हो, शुभ गन्ध के धारणु किये ॥
 स्वार्थ लाव भिटे ह्यमारा, प्रेम पथ विस्तार हो ।
 'छेद न मम' का साथेक प्रत्येक मे व्यवहार हो ॥

હાથ જોડ ઝુકાયે મસ્તક વન્દના હમ કર રહે ।
 નાથ કરુણા રૂપ વરુણા આપકી સખ પર રહે ॥
 (૨૯) અધ્યર્થ ન--
 પુરશ્વરભુથી બચેલા જળનો, સૂર્યની સામે અધ્યર્થ આપવો
 જોઈએ નીચે લખેલ મંત્રથી સૂર્યને અધ્યર્થ આપવો :—
 ॐ સૂર્ય દેવ: સહસ્રાંશો તેજો રાશે જગત્પતે ।
 અનુકમ્પાય માં ભક્ત્યા ગૃહ્ણાધ્યર્થ દિવાકર ॥
 ॐ સૂર્યાય નમઃ, ભાસ્કરાય નમઃ, આદિત્યાય નમઃ ।

(૩૦) પ્રદક્ષિણા--
 યજ્ઞને અંતે બધાએ ઉભા થઈ જમણેથી ડાબી બાજુ યજ્ઞની
 ચાર પરિક્રમા કરવી. બધાએ હાથ જોડીને પ્રાર્થના બોલવી. :—
 યાનિ કાનિ ચ પાપાનિ જ્ઞાતાજ્ઞાત કૃતાનિ ચ ।
 તાનિ સર્વાણિ નશ્યન્તિ પ્રદક્ષિણ્યાયાં પદે-પદે ॥

(૩૧) વિમ્બર્જનમ્ -
 ગરુડત્વં ભગવનગ્ને સર્વસ્થાને કુંડ મધ્યતઃ ।
 હુતમાદાય દેવેભ્યઃ શીઘ્રં દેહિ પ્રસીદ મે । ૧ ॥
 ગરુડ ગરુડ સુરશ્રેષ્ઠ સ્વસ્થાને પરમેશ્વરઃ ।
 યત્ર પ્રદ્વાહયોઃ દેવાસ્તત્ર ગરુડ હુતાશન ॥૨ ॥
 યાન્તુ દેવગણાઃ સર્વે પૂજામાદાય મામકીમ્ ।
 ઇષ્ટ કામ સમુદ્ધયર્થ પુનરાગમનાય ચ ॥૩ ॥
 યજ્ઞ સમાપ્ત થઈ ગયા બાદ દેવ પ્રસાદ તરીકે પાસાં, સકક-
 રચા, ચણા વગેરે સુવિધાનુસાર જે કંઈ પણ પ્રાપ્ત થઈ શકે એવું
 હોય તે પ્રસાદ તરીકે વહેંચવાની પરંપરા જાળવવી જોઈએ કંઈ ન
 મળે તો દૂધ, સાકર તથા તુલસીના પાન મેળવી પંચામૃત બનાવીને
 વહેંચવું જોઈએ. પ્રસાદ વહેંચતા પહેલાં 'જયઘોષ' પણ કરવો.

જયઘોષ—

- (૧) ગાયત્રી માતાની જય હો.
- (૨) યજ્ઞ ભગવાનની જય હો.

- [૩] વેદ ભગવાનની જય હો.
 [૪] સત્ય સનાતન ધર્મની જય હો.
 [૫] ભારતીય સંસ્કૃતિની જય હો.
 [૬] ભારત માતાની જય હો.
 [૭] સદ્ગુરુદેવની જય હો.
 [૮] અમારો યુગ નિર્માણ સત્સંકલ્પ પૂર્ણ હો. (૩ વાર બોલવું)
 [૯] અમારી યુગ નિર્માણ યોજના સફળ હો. (૩ વાર બોલવું)

બાણકારી

- (૧) હવન માટે યોગ્ય સમિધાઓ, આંબો, પીપળો, ઉંમરો
 (ગૂલર) ખાખરો, વડ.
 (૨) હવન માટે યોગ્ય હોમવાનું અનાજ:-જવ ૧ ભાગ, ચાવલ
 (ચોખા) ૨ ભાગ, તલ ૩ ભાગ, સાકર ૪ ભાગ.
 (૩) ફવન સામગ્રી—ચન્દન, અગર, તગર, ગુગળ, બાયકું,
 બવંત્રી તજ લવિંગ, મોટી એલચી [ઇલ ચચી] ઈન્દ્રજવ,
 કપૂરકોચલી, આંબેળો, ખાલછડ, નાગકેશર, ગંજો, કેશર,
 ખાવચી, બ્રાહ્મી, પુષ્કરમૂળ, મચ્છુક, ખસ, ગોખરૂ શતાવરી,
 દેવદાર, મોચરસ, લાલચન્દન.
 (૪) હવનને યોગ્ય મેવો :-ખંડામ, દ્રાક્ષ, અખરોટ, સૂકુ કોપરૂં
 ખજૂર.
 (૫) હવન માટે જરૂરી સાધનો :-પ્રણીતા, પ્રોક્ષણી, સુવા,
 સુવા

ઉપરોક્ત સામગ્રી “ધર્મ તંત્ર સે હૈક શિક્ષણ” નામના
 પુસ્તકમાંથી ટૂંકમાં નોંધ કરવામાં આવી છે જેને વધાર બાણકારી
 મેળવવી હોય તેણે ઉપરોક્ત પુસ્તક પ્રાપ્ત કરી વાંચી, માહિતી મેળવી
 લેવી અથવા પ્રકાશવર્ચસ શાંતિકુંજ હરિદ્વાર આસીને યજ્ઞ વિદ્યાકું
 કિચારમક શિક્ષણ મેળવી શકે છે.

गायत्री विद्या अने यज्ञ विज्ञानने अन्योन्याश्रित संबंध

गायत्री अने यज्ञनुं युगल (जेडुं) छे. अेकने भारतीय संस्कृतिनी जनेना अने णीजने भारतीय धर्मना पिता कडेवांमां आल्या छे. अने परस्पर अेक णीज पर आधारित मानवांमां आल्या छे. गायत्री रूपनुं अनुष्ठान, यज्ञना संयोग वगर, पूषुं थर्ध शकतुं नथी. 'ज'नुं अेक अंग हवन पषु करवे अेम थाय छे. पुराषु समयनी सगवडतावाणी (स्थितमां रूपना दशमा लाग (दशांश) ने हवन थतो हतो. हवे समयानुसार सोमा (शतांश) लागनी आहुतिअेनी व्यवस्था थर्ध छे. आना वगर अनुष्ठान पूषुं मंनवांमां आवतुं नथी. मतलमके अनुष्ठान अधूइंगषुय छे. जेमनी पासे साधन नथी तेमने माटे विशेष मार्ग अे काढवांमां आये छे के रूप करनार रूपनी संज्याने दशांश लाग अलग (नोआ) रूप करी दे अने आने (आ पद्धतिने) यज्ञने स्थाने पूर्ति मानी देवांमां आवे. आ जााना विकल्पनी समजदारींमां यज्ञनी अवगषुना नही जेके अनिर्वाता जताववांमां आवी छे, जेदे ने ते योग्य (साया) तपथी सिद्ध न थर्ध शकी होय अने अपवादनी रीते ज वधारान्ना पनां इपमां केम अपनाववांमां आवी न होय,

જનક અને યાજ્ઞવલ્ક્યનો સંવાદ સાંઘન ન મળી શકે વના સંદર્ભમાં થયો છે. જનક મુશ્કેલીઓ બતાવતા રહ્યા છે અને યાજ્ઞવલ્ક્ય તેને માટે મુશ્કેલી (આપત્તિ) ના સમય માટે સલાહ સૂચન બતાવતાં અનિવાર્યતા પર જ ભેર લગાવતા રહ્યા છે. જનક પૂછે છે કે જો હવનની દ્રવ્ય સામગ્રી ન મળી શકે તો શું કરે ? જવાબમાં કહેવામાં આવ્યું છે કે હવેશાં ખાવાના અન્નથી કામ ચલાવી લે. અન્ન પણ ન હોય તો ? વનસ્પતિથી કામ ચલાવી લે, વનસ્પતિ પણ ન મળી શકે તો ? માત્ર યજ્ઞના ઇંધણથી જ હવન કરી લેવામાં આવે. અગ્નિ જ ન મળે તો ? શ્રદ્ધાથી અગ્નિમાં ધ્યાન ભાવનાની સામગ્રી હોમીને માનસિક હવન પૂરો કરવો. આ છે ઉપરોક્ત સંવાદનો ટૂંક સાર.

આથી સાબિત કરવામાં આવ્યું છે કે ગાયત્રી જપની સાથે યજ્ઞ કર્મની પણ અનિવાર્ય આવશ્યકતા છે. અનુષ્ઠાનોમાં તે અન્ને-ને પરસ્પર સાંબંધ છે જ. ગાયત્રી જપનો દૈનિક (નિયમ) કર્મમાં સમાવેશ કરવાની સામાન્ય ધર્મ વ્યવસ્થામાં “દૈનિક પંચયજ્ઞો” ને પણ એ જ રીતનું આવશ્યક કર્મ બતાવવામાં આવ્યું છે. બધા જાણે છે કે ઉપાસના વિધિમાં બલિ (ભોગ) ગૌશ્વ વિધિ પણ જોડાયેલી છે જેનો અર્થ “સંક્ષિપ્ત હવન” થાય છે. મુશ્કેલીના દિવસોમાં આ બલિઘૌશ્વ એટલો ટૂંકાવી નાખવામાં આવ્યો હતો કે સ્ત્રીઓ ચૂલામાંથી અગ્નિ કાઢીને તેના પર પ્રથમ સેકેલી રોટલીના પાંચ ટૂંકડા પાંચ વાર ગાયત્રી મંત્ર બોલીને હવન કરી લેતી હતી. નિંષાવાન ઉપાસક પણ આમજ કરતા હતા, તેઓ ભોજન સમયે સામે પિરસેલા ભોજનના પાંચ નાના કેળિયાં પાસે અગ્નિ મંગાવી હવન કરી લેતા હતા. આજ પણ આ પ્રથા જ્યાં-ત્યાં જીવંત છે. યુગ નિર્માણ મિશન દ્વારા આ ટૂંકી પરંપરાને પુનર્જીવંત કરવાનો પ્રયત્ન થઈ રહ્યો છે.

ભારતીય પરંપરાના રિવાજ બાબત આપણા તત્ત્વદર્શી ઋષિઓએ ખુદ્ધિમત્તા, સૂક્ષ્મ-દૃષ્ટિ, ઉપયોગિતા અને સા-

સ્થિતિનો ડગલો પગલો ખ્યાલ રખીને જ કદમ ઉઠાવ્યાં છે. ધર્મ-કાર્યમાં યજ્ઞને પ્રાથમિકતા આપીને પણ તેમણે એ તથ્યોને ધ્યાનમાં રાખ્યાં છે. ધીન-ઉપયોગી રિવાજ તેઓ કરી શકતા ન હતા. પ્રધાનતા આપવાના ક્રમની બાબતમાં પણ તેમણે ઠોઠ કાર્યની પ્રતિક્રિયા અને ઉપલબ્ધિને જ ધ્યાનમાં રાખ્યાં છે. યજ્ઞને ધર્મકાર્યમાં પ્રધાનતા મળવામાં પણ તેની ભૌતિક અને આત્મિક ઉપલબ્ધિઓને જ ધ્યાનમાં રાખવામાં આવી છે.

શાસ્ત્રોમાં ભગવાનનું એક નામ ‘યજ્ઞ-પુરુષ’ પણ છે. શતપથની ‘યજ્ઞો ઠૌ વિભુ’ શ્રુતિમાં યજ્ઞને નિશ્ચિત રૂપથી વિભુ જ માન્યા છે ‘ઠૌ’ શબ્દમાં એ માન્યતા પર ભેર આપવામાં આવ્યું છે અને નિશ્ચિત સ્વરૂપથી કહેવામાં આવ્યું છે. ઋગ્વેદના આરંભમાં યજ્ઞને માર્ગ દર્શન-પુરોહિત સદ્ગુરુ બતાવવામાં આવ્યા છે. ભજન કરવા-વાળાને ‘દેવ’ સંજ્ઞા આપીને આ ક્રિયાની પ્રતિક્રિયાને રત્ન રાશિની ઉપમા આપવામાં આવી છે. વેદ સાહિત્યમાં જેટલો પ્રકાશ યજ્ઞ વિદ્યા પર પડવામાં આવ્યો છે, અને યજ્ઞ અગ્નિનું જેટલું મહાત્મ્ય બતાવવામાં આવ્યું છે, તેટલું ધીજા કશાનું નહિ. ‘અગ્ને નય સુપથા રાય.....’ ઋચામાં આ સર્વ સમર્થ શક્તિને સન્માન પર ઘસડી લઈ જવાની અભ્યર્થના છે. ગાયત્રી મંત્રના ‘ધિયો યેનાઃ પ્રચોદયાત્’ ભાગનો આજ અભિપ્રાય છે.

સામાન્ય જીવનના પરંપરાગત (વંશપરંપરાથી ચાલી આવેલા) ધર્મ કાર્યોમાં યજ્ઞ કાર્યને અખંડ (અતૂટ) રૂપથી જોડવામાં આવ્યું છે. જન્મથી મરણ સુધી સોળ (૧૬) સંસ્કારોનું વિધાન છે. આ બધાં (સોળે સોળ) યજ્ઞ પરક છે. યજ્ઞ વગર એમાંથી એક પણ સંસ્કાર પૂર્ણ થઈ શકતો નથી. યજ્ઞોપવિતનું તો નામ જ યજ્ઞની પ્રધાનતાનો ઔદ્ધ કરાવનારું છે. ગાયત્રીની ભાવના અને યજ્ઞ ક્રિયાના

સંયુક્ત (લેગા) રૂપજ યજ્ઞોપવીત છે. એ ઉપરાંત વિવાહ સંસ્કારમાં સ્થાપવામાં આવતી લગ્નની ચોરી અને તેની પરિક્રમા, એક મોટા યજ્ઞ સ્વરૂપ મૃતદેહને બાળવાની ચિતા, વાર્ષિક યજ્ઞ સ્વરૂપે ઉજવતો હોળીનો ઉત્સવ, દેવદેવીની પૂજામાં થતી હવન ક્રિયા, હવન સામગ્રી અને ધીની આહુતિના પ્રતીક સ્વરૂપે નાનામાંનાની પૂજા વિધિમાં સળગાવવામાં આવતી મીઠુબત્તી કે અગરબત્તીની પ્રથા વગેરે બધાં એક યા ગ્રીજ સ્વરૂપે યજ્ઞના પ્રતીક માનવામાં આવ્યાં છે. આ બધાં યજ્ઞની મહત્તા બતાવે છે, ભલે સ્વરૂપ ગમે તે હોય તથ્ય તથ્ય જ છે. પ્રત્યુત્તર માટે ઉંડા ઉતરી તારતમ્ય કાઢતાં ખુદલાં થતાં રહસ્યો પરથી ખાત્રી થાય છે કે આ રિવાજની પાછળ પુરા જ્ઞાન અને વિજ્ઞાનને સમાવેશ કરવામાં આવ્યો છે. વ્યક્તિ અને સમાજની આત્મિક અને ભૌતિક પ્રગતિના સિદ્ધાંતોનું પ્રશિક્ષણ યજ્ઞ પ્રક્રિયાના માધ્યમથી સરસ રીતે કરવામાં આવ્યું છે.

યજ્ઞનો ભાવાર્થ છે—પરમાર્થ—ઉદાર કૃત્ય યજ્ઞ શબ્દના ત્રણ અર્થ થાય છે. (૧) દેવત્વ એટલે શુદ્ધ વ્યક્તિત્વ દૈવી સદ્ગુણ. (૨) સંગઠન એટલે એકતા અને (૩) જ્ઞાન એટલે સમાજપરાયણતા, વિશ્વકૌટુંબિકતા, ઉદાર સહૃદયતા. આ ત્રણે વ્યક્તિ અને સમાજના ઉત્કર્ષની દિવ્ય ધારાઓ (પ્રવાહ) છે અને “યજ્ઞ” તેનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે. યજ્ઞ ને વિવિધ સમજની બવલંત પ્રતિમા ધવલ (ધોળી) ધન, જ્ઞાન યજ્ઞની લાલ મશાલને યજ્ઞના અગ્નિને પ્રતિનિધિ અને વિચાર ક્રાંતિને, દૈવી અવતારને ગાયત્રીની પ્રાણ પ્રતિષ્ઠા કહી શકાય છે. યજ્ઞ અભિયાનમાં શુભભાવન ઝોને શુભ કાર્યમાં બદલાવાની પ્રેરણા છે. સત્ કર્મ રૂપી તપ અને સદ્જ્ઞાન રૂપી યોગ એ માત્ર આત્મિક જ નહિ પણ ભૌતિક પ્રગતિના પણ આધાર અને મુખ્ય સાધન માન્યાં છે. એમાં ગાયત્રી અને યજ્ઞના સિદ્ધાંતોની ઝાંખી થતી નેવા મળે છે.

યજ્ઞમાંથી ખાકી વધેલું ખાનાર સર્વ પાપથી છુટી જાય છે. જે દેકત પોતા માટે જ બનાવે છે તે પાપ ખાય છે.

આ યજ્ઞ ભાવના જ, સંસારની પરસ્પર સહકારી ભાવનાને કાયમ રાખી રહે છે. એને લ્યાગીને તો મનુષ્ય શેતાન બની જાય છે અને હિંસક પશુઓની જેમ એક બીજાને લૂંટી ખાવા તૂટી પડે છે. આવી સ્થિતિમાં તો માનવ જાતિનો તથા સંસારનો વિનાશ જ સંભવી શકે છે.

આ સંસારનો જ નહિ સમગ્ર લોકો, નક્ષત્ર મંડળો, પ્રદ્વાંડો, આણુ પરમાણુઓનો કાર્યક્રમ પણ પરસ્પર સહકાર, લ્યાગ અને આદાન-પ્રદાનથી જ ચાલી રહ્યો છે. આ ભાવનાએ જ બધાને પરસ્પર જોડી રાખ્યા છે. વેદ પણ આ જ તથ્યનું પ્રતિપાદન કરે છે.

સૂક્ષ્મ જગત અને જનમાનસની પૂર્ણ શુદ્ધિ ગાયત્રી સંજ્ઞોથી

મનુષ્ય વ્યક્તિગત જીવનમાં પવિત્ર અને સામાજિક જીવનમાં ઉદાર બનીને રહે એ યજ્ઞની જ્ઞાન ખાણ છે. સામૂહિકતા, જાગૃત ાણુ' અનુશાસન જેવી સતપ્રવૃત્તિઓનો અભ્યાસ વધારે અને વાતાવરણ બનાવી રાખે એ યજ્ઞની વિજ્ઞાન ખાણ છે. આ બંને ખાણુઓનું સાચા અર્થમાં અમલીકરણ થાય-અમલમાં મૂકવામાં આવે તો વ્યક્તિ અને સમાજની સર્વવૈભુષી પ્રગતિના દ્વાર જરૂર ખુલી જાય.

ઉપરોક્ત પાંચ યજ્ઞશિ પ્રેરણાઓની, જે કદી ભાવભરી-ભુદ્ધિ સંગત વ્યાખ્યા કરવામાં આવી શકે તો તેમાં વ્યક્તિ અને સમાજના વિભિન્ન પક્ષો પર, લાગુ હોવાવાળા ક્રેટલાય પંચશીલના સિદ્ધાંતો સાથે, સારી રીતે તાલમેલ ખેંચી જાય છે. યુગ પરિવર્તન માટે, ઉચ્ચવય ભવિષ્યની સુરચના માટે જનમાનસમાં આ જ આદર્શોની સ્થાપના થઈ શકે છે.

કહેવાય છે કે યજ્ઞ (યજન) કરીને દેવતાઓએ દેવત્વ અને નર-પશુઓએ બ્રાહ્મણત્વ પ્રાપ્ત કર્યું. બ્રાહ્મણના છ કર્મોમાંથી ત્રીજા ભાગના કર્મોનો યજ્ઞ કરવો અને કરાવવામાં સમાવેશ થઈ જાય છે. ઉપરોક્ત સમજનાં, પવિત્રતા અને પ્રખરતા જે યજ્ઞ કાચનો પ્રાણ અને વિશ્વ શાંતિનો આધાર છે, એવા તથ્યોની પરોક્ષરૂપથી મહત્તા બતાવી છે. વ્યક્તિ અને સમજનો, પ્રકૃતિ અને સૃષ્ટિનો બંધો કમ યજ્ઞ ચક્રની ધરી પર જ પરિભ્રમણ કરી રહ્યો છે. યજ્ઞ પ્રત્યેની સહકારી દૃષ્ટિ (ફિલસુફી) જ ચોમેર સજીવતા, સુવ્યવસ્થા, પ્રગતિશીલતા, અને સુખ શાંતિની પરિસ્થિતિ બનાવી રાખે છે. શરીરના અવયવો એક બીજા સાથે ઘનિષ્ટ સહયોગ કરે છે ત્યારેજ જીવન રથ ચાલે છે. જે કદી એમાં સંકુચિત સ્વાર્થીપણું ધુસી જાય, પોત પોતાની ચિંતા પર ઉતરી પડે અને સહકાર તરફ બેદરકારી બતાવે તો જીવન યાત્રા એક દિવસ પણ ચાલી શકે નહિ. જળચક્ર તો ખીલકુલ સ્પષ્ટ છે. સમુદ્ર મારફત વાહનને, વાહણ ધરતીને, ધરતી નદીઓને અને નદીઓ મારફત સમુદ્રને પાણી મળે છે. આથીજ પ્રાણીઓની તરસ મટે છે અને હરિયાળી જીવે છે. આ જળચક્રમાં કેાઈકે પણ ઠેકાણે વિચ્છેદ પડશે તો ધરતી તવાની પેઠે બળવા લાગશે. પ્રાણી-ચક્રમાં વનસ્પતિને પ્રાણી ખાય છે. પ્રાણીઓના મળમૂત્રથી વનસ્પતિને ખોરાક મળે છે. વૃક્ષોમાંથી છૂટો પડેલ ઓકિસજન પ્રાણીઓનો ખોરાક છે—પ્રાણીઓએ બહાર કાઢેલ કાર્બન પર

ઝાડોનું જીવન નિર્ધાર છે. પશુ અને મનુષ્ય વચ્ચે પણ સ્વાયંભૂ ઉદાર સહકાર છે. આ જ યજ્ઞ પ્રવૃત્તિ છે. એની મદદથી વિશ્વચક્ર ફરે છે. એને અપનાવીને મનુષ્યને સામાન્ય પ્રાણીઓથી વધારે ઉચ્ચ કક્ષાએ પહોંચવાનો અવસર મળે છે. આ આદર્શોની ઉપેક્ષા (અવગણના) થવા લાગે છે ત્યારે સંસારમાં અસંખ્ય સંકટ ઉભાં થાય છે. આ પ્રવૃત્તિઓને સારી રીતે અપનાવવાથી પ્રત્યેક સમસ્યાનો સરળ ઉકેલ નીકળી આવે છે. માનવ કલ્યાણ અને યજ્ઞના આદર્શોને એકજ તથ્યના બે વક્ષ કહી શકાય છે. આ ઉપરથી ગીતાકારે કહ્યું છે કે પ્રજાપતિએ યજ્ઞ અને મનુષ્યને સથે સાથે પેદા કર્યા અને કહ્યું કે બંને વચ્ચે ઘનિષ્ઠ (ગાઠ) સંબંધ રહેશે તો સુખ શાંતિની ખોટ વર્તાશે નહિ. વિશ્વ કલ્યાણના આ મહાન સિદ્ધાંતને યજ્ઞ તત્ત્વજ્ઞાન કહ્યું છે અને તેનું લોક શિક્ષણ આપવાને માટે અગ્નિહોત્રને સેવાના પ્રતીક રૂપમાં પ્રમુખ ધર્મ કૃત્યનું સન્માન આપવામાં આવ્યું છે.

યજ્ઞનું ભૌતિક વિજ્ઞાન પણ છે. વાયુ શોધનની દુર્ગંધને સુગંધમાં પલટાવવાની—પ્રક્રિયા મનુષ્યનાં સૌથી મોટી ખોરાક, પ્રાણવાયુનું શુદ્ધિકરણમાં મહત્વપૂર્ણ યોગદાન કરે છે. આજે જ્યારે વાયુ પ્રદુષણની સમસ્યા વિશ્વ સંકટનું રૂપ ધારણ કરી રહી છે તો શુદ્ધિકરણનું મુખ્ય હથિયાર યજ્ઞના ઉપયોગ (ઉપચાર) ને ફરીથી પ્રખર સાધન બનાવવું પડશે.

રોગ-ક્રીટાણુઓને મારવાની જોટલી શક્તિ યજ્ઞ ઊર્જામાં છે તેટલી સરળ વ્યાપક અને સક્ષતી પદ્ધતિ આજ સુધી શોધી શકાઈ નથી. યજ્ઞને પ્રાચીન સમયમાં શારીરિક વ્યાધિઓ અને માનસિક તણાવ (તે જ્ઞાન) ના શમનમાં સફળતા પૂર્વક ઉપયોગ કરવામાં આવી હોઈ હતો. યજ્ઞ ચિકિત્સાના ખોવાયેલાં પાના (ભૂલાયેલી વાત) ને ફરીથી શોધી કાઢી જઈ શકાય અને આ વિજ્ઞાનને નવી પદ્ધતિથી સુવ્યવસ્થિત કરી શકાય તો એવાં સારાં પરિણામોની પૂરેપૂરી સંભાવના

છે કે માત્ર શારીરિક જ નહિ પણ માનસિક રોગોનો પણ સફળ ઉપચાર કરી શકાય. ચિકિત્સા પદ્ધતિઓમાં યજ્ઞ ચિકિત્સાને એટલા માટે શ્રેષ્ઠતા મળી શકે છે કે ઔષધિઓને ખૂબ સૂક્ષ્મ વાયુ સ્વરૂપ ઝનાવીને શરીરમાં ખૂબ સરળતાથી પહોંચાડી શકાય છે. ઔષધિ ઉપચારમાં સ્થૂળ પ્રક્રિયા અપનાવવાના કારણે દવા એટલી જલદી એટલી જાંડી પ્રવેશી શકતી નથી. આજની ગણતરીનું સંશોધન કરવાથી માલમ પડે છે કે શારીરિક રોગોથી પણ વધારે નાણાભીડ, ખુરી ટેવો દિશા શુન્યતા, ગુનાહિત પ્રવૃત્તિઓ, ઉછાંછળા પણ, આવેશ, ખોટા વચ્ચારો, ખોટી ભાવના જેવી માનસિક ઉપાધિઓ મનુષ્યને વિશેષ દુઃખ આપી રહી છે અને વિશેષ આક્રમણ કરવાની રહી છે. આવા સંકટના નિવારણ માટે યજ્ઞ ઉપચાર પદ્ધતિને વ્યવસ્થિત સ્વરૂપમાં અપનાવવાથી સારી રીતે થઈ શકે છે, જેવા તેવા સ્વરૂપમાં ચાલી રહેલી વર્તમાન યજ્ઞ પ્રક્રિયામાં કેઈકને કેઈ રૂપમાં શારીરિક અને માનસિક વ્યાધિઓના સમાધાનમાં ઘણી મદદ મળે છે.

આ પ્રક્રિયાનો સામૂહિક વ્યાપક પ્રભાવ પર્જન્ય વર્ષાના રૂપમાં હોય છે. પર્જન્યનો સ્થૂળ અર્થ—વાદળ. સૂક્ષ્મ અર્થ—પ્રાણ વર્ષા થાય છે પ્રાચીન સમયના યજ્ઞ યુગમાં યદ્યે પુષ્કળ વરસાદ વરસતો હતો. આથી યજ્ઞ કર્મ અને શ્રેષ્ઠ વર્ષાની પરસ્પર સંગત ગેસે છે. જ્યારે-ત્યારે દુકાળ નિવારણ માટે શ્રેષ્ઠ વર્ષાના નિમિત્ત ખાસ અગ્નિ-હોત્રોના પ્રયોગ થયા છે અને ઘણીવાર સફળ પણ થયા છે. પણ વસ્તુતઃ પર્જન્ય, એથી આગળનું પ્રાણ તત્વ છે જે યજ્ઞના માધ્યમથી આકાશમાં ઉત્પન્ન થાય છે અને પવન તથા વાદળોના માધ્યમથી ધરતી પર વરસે છે. આ પર્જન્ય પ્રાણ વર્ષાથી સૃષ્ટિના સમસ્ત જડ ચેતનને નવજીવન અને ઉદ્દાસ પ્રાપ્ત થાય છે. ઘાસ, ઔષધિઓ—જળ, અન્ન, વાયુ, દૂધ વગેરેને પર્જન્યથી વિશિષ્ટ પોષણ મળે છે.

તેના સામર્થ્યનો સ્તર ખૂબ વધી જાય છે. તેનો જે પણ પશુ અગર મનુષ્ય પ્રયોગ કરે છે તેની પ્રખરતા કૌંઠક જગાએ ખૂબ વધી જાય છે. આ ઉપલબ્ધિ સર્વતોમુખી પ્રગતિમાં દરેક દૃષ્ટિથી સહાયક સિદ્ધ થાય છે. વાયું શોધનથી પણ વધારે લાભ વાતાવરણની શુદ્ધિનો હોય છે. વાયુની શુદ્ધતાનો સ્વાસ્થ્ય પર સીધો પ્રભાવ પડે છે. વાતાવરણથી વ્યક્તિત્વની દરેક બાજુ પ્રભાવિત થાય છે. તેમાં ચિંતનને દિશા મળે છે. પ્રવૃત્તિઓની પૂર્ણ શુદ્ધિનો આધાર ખડો થાય છે. જનમાનસની સ્વચ્છતા (સફાઈ) તું જે લક્ષ્ય લઈને યુગ નિર્માણ-મિશન ચાલી રહ્યું છે તેને માટે પ્રચ રાત્રમક, રચનાત્મક અને સુધારાત્મક કાર્યક્રમ તો અપનાવવાનો જ હશે, લેખન અને વાણીના પ્રયોગ તો કરવા જ પડશે, પરંતુ સ્થૂળ પ્રયત્નોથી અંતઃકરણના મર્મસ્થાનને પ્રભાવિત, શુદ્ધ કરવામાં આટલાં સાધન જ પુરતાં ન હશે. એ માટે સૂક્ષ્મ જાતના પ્રવાહ પણ ઉલટાવવા પડશે ઠંડી, ગરમી અને વરસાદનો વાતાવરણ પર પ્રભાવ પડે છે, અને તેનાથી પરિસ્થિતિમાં ભારે તફાવત પડતો માલમ પડે છે ખીલકુલ એ જ રીતે સૂક્ષ્મ વાતાવરણમાં પણ ઉત્તમ તત્વનો સાપેક્ષિક સંબંધ વધી શકે તો લોક પ્રવાહને યોગ્ય દિશામાં ચાલવું વધારે મુશ્કેલ ન રહેશે. વહાણ પવનની દિશામાં સ્વાભાવિક વધારે તેજ ગતિ પકડી શકે છે.

ઉજ્જવળ ભાવિના નિર્માણમાં, ઈચ્છનિય વાતાવરણ બનાવવામાં, ગાયત્રી યજ્ઞોની શૃંગલાથી અતિ મહત્વપૂર્ણ અનુકૂળતા ઉત્પન્ન થઈ શકે છે.

ગાયત્રી અને યજ્ઞ

વચ્ચે અન્યોન્યાશ્રિત સંબંધ

ભારત ભૂમિના પ્રસુપ્ત અંતરાત્માને જગાડવાને માટે જ્ઞાન અને વિજ્ઞાનની પુનઃ સ્થાપના કરવી એ સૌથી પ્રથમ કાર્ય છે. જ્ઞાન અને વિજ્ઞાનના બળ પર જ કોઈ વ્યક્તિ કે રાષ્ટ્ર પ્રગતિ કરી શકે છે. જ્યારે આ બેમાંથી એકમાં પણ કંઈક ઘટ વર્તાય છે તો અધઃ પતનનો માર્ગ મોકળો થઈ જાય છે જ્ઞાનનો અર્થ છે—વિદ્યા, બુદ્ધિવત્તા, વિવેક, દૂરદેશી પણું, સદ્ભાવન, ઉદારતા, અને ન્યાય-પ્રિયતા વિજ્ઞાનનો અર્થ છે - બળ, યોગ્યતા, સાધન શક્તિ, સંપન્નતા, અને શીઘ્ર સફળતા પ્રાપ્ત કરવાનું સામર્થ્ય. આત્મિક અને ભૌતિક બંને ક્ષેત્રોમાં જ્યારે સમતોલ પ્રગતિ થાય છે ત્યારે તેને વાસ્તવિક વિકાસ કહેવામાં આવે છે. પ્રાચીન સમયમાં ભારત ભૂમિ આ બંને ક્ષેત્રોમાં પરિપૂર્ણ હતી. સાધારણ જનતાથી માંડીને રાજ-પરિવાર તથા ઋષિ આશ્રમોમાં જ્ઞાન અને વિજ્ઞાનની ઉચિત પ્રતિષ્ઠા હતી. રાજકુમારો પણ ઋષિઓના આશ્રમોમાં જઈને જ્ઞાન સંપાદન કરતા હતા અને વિજ્ઞાનની રહસ્યમય નાના પ્રકારની કળાઓ સંપન્ન કરતા હતા. દિવ્ય શસ્ત્રો, દિવ્ય સામર્થ્યોના આશ્ચર્યજનક વર્ણન પ્રાચીન ઇતિહાસ-પુરાણોમાં ભર્યા પડ્યાં છે. ઋષિઓ આત્મ-ચિંતનમાં, પરમાર્થ સાધનામાં મંડ્યા રહેતા હતા તો પણ અધ્ધસિદ્ધિ નવનિધિ, જેવી લોકોત્તર શક્તિઓ તેમને ઉપલબ્ધ રહેતી હતી. પ્રાચીનકાળમાં ભારત બુદ્ધિમાન પણ હતો અને બળવાન પણ હતો.

બુદ્ધિમાન બનવાને માટે ભારત વિજ્ઞાનની ઉપાસના કરવામાં સર્દવ સંબંધિત રહેતો હતો. યોગીલોકો જ્યાં ભક્તિ ભાવના દ્વારા ભગવાન સાથે સંબંધમાં રહેતા હતા ત્યાં કૃષ્ણ સાધ્ય સાધનો તથા તપશ્ચર્યાઓ દ્વારા પોતાનામાં અનેક પ્રકારના સામર્થ્ય પશુ ઉત્પન્ન કરતા હતા. ભાવનાથી ભગવાન અને સાધનાથી શક્તિ પ્રાપ્ત થાય છે એ નિર્વિવાદ છે.

આધુનિક જ્ઞાન પ્રત્યક્ષ દર્શ્યો, અનુભવો તથા વિજ્ઞાન મશીનો પર અવલંબિત છે. ભૌતિક બાંધકારી તથા શક્તિઓ પ્રાપ્ત કરવા માટે ભૌતિક સાધન સામગ્રીનો જ આજના ઊંચા નિક પ્રયોગ કરી રહ્યા છે. આ રીત બહુજ ખર્ચાળ, શ્રમસાધ્ય, અદ્ય-કૃષ્ણદાયક અને અદ્ય-જીવી અસ્થાયી છે. જે જ્ઞાન મોટા મોટા વિદ્વાનો, પ્રોફેસરો, રિસર્ચ સ્કોલરો મારફત ઉત્પન્ન કરવામાં આવી રહ્યું છે તે (જ્ઞાન) ભૌતિક બાંધકારી તો ઠીક પ્રમાણમાં વધારી દે છે, પણ તેનાથી અંતઃકરણ કે આત્મિક મહાનતા, ઉદાર-દષ્ટિ તથા લોક સેવાને માટે આત્મ-ભોગ આપવ ની ભાવના પેદા થતી નથી. આજનું આબું 'જ્ઞાન' મનુષ્યને વધુ સ્વાર્થી, ધૂર્ત, અને ખર્ચાળ બનાવી રહ્યું છે. બીજી તરફ જે ઊંચાનિક પ્રગતિ થઈ રહી છે તેથી એક બાજુ થોડો લાભ થાય છે તો બીજી બાજુ તેથી વધારે હાનિ થાય છે. રાસાયણિક પોષણ આપીને ખેતીનું ઉત્પાદન વધારવ માં આવી રહ્યું છે પણ આ બીજા પોષણથી જે ખેતરો (અનાજ) ઉત્પન્ન થાય છે તેમાં અનેક હાનિકારક તત્વ હોય છે. જે સ્વાસ્થ્યને બગાડે છે. કારખાનાઓમાં વસ્તુઓ મોટા જથ્થામાં તૈયાર થાય છે પણ કારખાનાના ધુમાડાથી, શોરબકેરથી ત્યાં કામ કરવાવાળા પર તથા નજીકમાં રહેવાવાળા લોકો પર શો પ્રભાવ પડે છે, અને તેથી થતી હાનિને અંદાજ લગાવવામાં આવે તો તે કંઈ એાછી ભયંકર નથી. ઊંચાનિકો ચિંતિત બન્યા છે કે એક રીકાની અંદર ખાણના કેલસા, બળતણનું તેલ,

પેટ્રોલ વગેરે પૃથ્વીમાં ભરેલાં ઇંધણુ સમાપ્ત થઈ જશે. ત્યારે આજની મશીનરી ખીલકુલ ખીન ઉપયોગી થઈ જશે, વીજળી ઉત્પન્ન કરવા માટેના જળ ભંડારો દિન-પ્રતિદિન સુકાઈ જશે અને ગાણુ વિસ્ફોટ મારફતે નો કંઈ વધારે શક્તિ પેદા કરવામાં આવશે તો તેનો પ્રમાણ વાસુ મંડળ પર ખરાબ પડશે. રેડિયો સક્રિય તરંગો વધી જવાને કારણુ પ્રાણીઓનું સ્વાસ્થ્ય નષ્ટ થઈ જશે. આ રીતે આજનું વિજ્ઞાન આવતી સદીમાં પોતાના મોતે મરશે અથવા સમસ્ત મનુષ્ય જાતિને પોતાની સાથે લઈને ડૂબી મરશે.

પ્રાચીન કાળમાં જ્ઞાન અને વિજ્ઞાનનો પાયો આજ કરતાં જુદો હતો. આજે જે રીતે દરેક વસ્તુ, જડ જગતમાંથી, અને ભૌતિક પરમાણુઓમાંથી શોધી કાઢી પ્રાપ્ત કરવામાં આવે છે એજ રીતે પ્રાચીન કાળમાં પ્રત્યેક વાત, પ્રત્યેક શક્તિ આધ્યાત્મિક જગતમાંથી શોધી કાઢવામાં આવતી હતી. આજનો પાયો ભૌતિકતા છે પ્રાચીન કાળનો પાયો આધ્યાત્મિકતા હતી. વિજ્ઞાનનું એ જગજહીર તથ્ય છે કે આંખે જોઈ શકાય છે તે બધી વસ્તુ (પદાર્થ) સ્પર્શ છે. પ્રત્યક્ષ જોઈ શકાતી વસ્તુ કરતાં એજ પદાર્થો અનેકગણા અદૃશ્ય-સૂક્ષ્મરૂપથી આ અખિલ આકાશમાં ભ્રમણ કરના રહે છે. પૃથ્વી પર જો કંઈ સો ટન પાણી ભરેલું માનવામાં આવે તો આકાશમાં કરોડો ટન પાણી, અદૃશ્ય રૂપથી, ભરેલું છે એમ માનવામાં આવશે. આપણો વિચાર અને સંકલ્પ પણ એક પદાર્થ છે. એ પદાર્થમાં એક જાતની ચુંબક શક્તિ પેદા કરી શકાય છે અને તેની મદદથી અદૃશ્ય જગતમાં ભ્રમણ કરતા રહેતા કોઈ પ્રમાણમાં વિશેષ હોય એવા પદાર્થના પરમાણુઓને ખેંચીને પોતાની તરફ લાવી શકાય છે. વિજ્ઞાનના આ આધારને પકડીને ઋષિઓએ એમ જોયું કે જ્યારે સૃષ્ટિના બધા પદાર્થોના અંશુ આપણા શરીર ક્ષેત્ર અને મનઃ ક્ષેત્રમાં મોજૂદ છે તો તેમાંથી ઉપયોગી અણુઓનો વિકાસ કરીને તેજ જાતિના અસંખ્ય

બાહ્યબોને જગતમાં ખેંચીને મન પરફંદ વસ્તુ પ્રાપ્ત કરી લેવાનું પ્રયોજન શા માટે સિદ્ધ ન કરી લેવામાં આવે? તેમણે આ આધાર પર વિજ્ઞાનની ખોજ કીધી અને પોતાના શરીર તથા મનમાં છુપાયેલી જાતજાતની શક્તિઓને વિવિધ સાધનાઓ દ્વારા જાગૃત કીધી. આના કૃણસ્વરૂપ એમની પકડવાની શક્તિ એટલી બધી બળવાન થઈ ગઈ કે જેવી રીતે સારસ પક્ષી પોતાની લાંબી ગરદન પાણીમાં ડુબાડીને જ્યાંથી ચાહે ત્યાંથી માછલી પકડી લે છે, એવી જ રીતે તે(ઓ)આકાશ ક્ષેત્રમાંથી વિવિધ પ્રકારની વસ્તુઓ સામર્થ્ય તથા શક્તિથી પકડી લેતા હતા.

જ્ઞાન અને વિજ્ઞાનની આપણી પ્રાચીન શોધ ગાયત્રી અને યજ્ઞના આધાર પર થતી હતી. કારણ કે આ બંને આધ્યાત્મ વિદ્યાના માતા-પિતા છે. ગાયત્રી જ્ઞાન રૂપણી છે. યજ્ઞ વિજ્ઞાનનું પ્રતીક છે. ગાયત્રી મંત્રના ૨૪ અક્ષરોમાં મનુષ્ય જાતિને માર્ગદર્શન મળે એવું શિક્ષણ સારા પ્રમાણમાં ભર્યું પડ્યું છે. આ ઉપરાંત મંત્રના અક્ષરોની ગોઠવણી, ગૂઢ તત્વવાળી વિદ્યાના ગૂઢ આધાર પર, પણ કરવામાં આવી છે. આ ૨૪ અક્ષરોની ઉપાસનાનો ઉપયોગ જો કદિ શાસ્ત્ર વચન પ્રમાણે અને વૈજ્ઞાનિક રીતે કરવામાં આવે તો શરીર અને મનમાં ભરી પડેલી શક્તિઓ પોત પોતાની રીતે, પોત પોતાને સમયે અને પોતપોતાની મેળે અલૌકિક પરિણામ આપતી થશે. આધ્યાત્મિકતામાં ઝડપી વૃદ્ધિ થતી જાય છે, બુદ્ધિ તીવ્ર થતી જાય છે, તથા એવી દીર્ઘ દૃષ્ટિ (અગમચેતી)નો વિકાસ થાય છે કે તેના આધારે જીવન સમસ્યાઓની ગનેક ગુંચ સરળ બનાવી શકાય.

યજ્ઞનું વિજ્ઞાન ખૂબજ મહત્વપૂર્ણ છે. વેદ મંત્રોની શબ્દ શક્તિને, વિશિષ્ટ કુંડો સમિધાઓ, હવનની સામગ્રી, અને ચરુઓની સાથે ઉત્પન્ન કરવામાં આવેલ સામર્થ્યવાન અગ્નિમાં સન્નિશ્રિત કરવાથી રેડિયો સક્રિય તરંગોનો આવિર્ભાવ થાય છે. આ શક્તિ તરંગો રડાર ચંત્રની માફક સંસારના કોઈ પણ ભાગમાં

મોકલી શકાય છે. કોઈ ખાસ વ્યક્તિના શરીરમાં ભરી શકાય છે. અને પ્રકૃતિની ગુહ્ય ગહરાઈમાં, કોઈ ખાસ હેતુ માટે પ્રવેશ કરાવી શકાય છે. વરસાદ, ધાન્ય, ઓજસ, આરોગ્ય, પ્રાણ, જીવન વગેરેની પૃથ્વી પર અભિવૃદ્ધિ કરવા માટે એનો (શક્તિ તરંગોનો) ઉપયોગ કરી શકાય છે. આપણી ભાવનાઓ, વિચાર પદ્ધતિ અને પરિસ્થિતિને બદલવા માટે, યજ્ઞમાંથી ઉત્પન્ન થતી શક્તિઓનો ઉપયોગ થઈ શકે છે. આ રીતે વિચારતાં યજ્ઞના અનેક લાભ અને ઉપયોગને ક રણે યજ્ઞને એક ખૂબ જરૂરી પ્રક્રિયા માનવામાં આવી છે. હિન્દૂ ધર્મમાં દરેક પર્વ, ઉત્સવ, પૂજન, કર્મકાન્ડ, વ્રત, સંસ્કાર વિધિ, તહેવાર, ઉપાસના વગેરે યજ્ઞની સાથે જ થાય છે. પ્રસુતિ ગૃહમાં અખંડ અગ્નિની સ્થાપના સાથે હિન્દૂ બાળકનો જન્મ થાય છે. અને મૃત્યુ બાદ પણ શરીરને અંતિમ સંસ્કાર સાથે યજ્ઞ ભગવાનને સોંપી દેવામાં આવે છે. ઋષિમુનિઓએ યજ્ઞને આટલી અગત્યતા કેમ આપી હશે? કારણ એટલું જ કે તે (યજ્ઞ) માત્ર લૌકિક શક્તિ આપનાર જ નથી પણ આત્મ કલ્યાણ કરનાર, શરીર અને મનને નિર્મળ અને નિર્વિકાર બનાવીને શાંતિદાયક પરિસ્થિતિ ઉત્પન્ન કરનાર પણ છે.

ભારતીય સંસ્કૃતિના નવનિર્માણ માટે- પુનરુદ્ધાર માટે- આપણને જ્ઞાન અને વિજ્ઞાનની જરૂર પડશે એના વિના એ મહાન કાર્યની પ્રગતિ થશે નહિ. ભારતીય સંસ્કૃતિનો ખીજ મંત્ર ગાયત્રી છે. તેની શક્તિ અને શિક્ષણના આધાર પર આપણી આખી પુનર્નિર્માણ યોજના ઉભી છે. અગ્નિની માફક તેજસ્વી રહેા અને યજ્ઞની જેમ પરોપકારના હેતુ માટે જીવતા રહેા એ જ તે છે હિન્દુ જીવનનો આદર્શ. આપણા લૌકિક માતા પિતા આપણને શરીર, સંપત્તિ, શિક્ષણ સુવિધા, આશ્રય, સહકાર અને પ્રેમ વગેરે ઘણું ઘણું આપે છે. ગાયત્રી માતા અને યજ્ઞ પિતાની જે આપણે પ્રતિષ્ઠા અને

ઉપાસના કરીએ તો તેમની મારફત આપણે એથી પણ ઉત્તમ અને મહત્વની વસ્તુઓ મેળવી શકીએ છીએ.

ધર્મ-પુસ્તકોમાં ડગલે અને પગલે યજ્ઞના મહિમાના ગુણગાન કરવામાં આવ્યાં છે કહેવામાં આવ્યું છે કે—

યો યજ્ઞેયજ્ઞ પરયૌરિચતે યજ્ઞ સંજિતઃ ।

તં યજ્ઞ પુરૂષ વિબ્ધુનં મામિ પ્રભુમીશ્વરમ્ ॥

“જેમનું યજ્ઞ મારફત પૂજન થાય છે, જેઓ યજ્ઞમય છે, યજ્ઞ-રૂપ છે તે યજ્ઞરૂપ વિબ્ધુ ભગવાનને નમસ્કાર છે.”

યજ્ઞ મનુષ્યની અનેક કામનાઓ પૂર્ણ કરનાર છે તથા સ્વર્ગ અને મુક્તિ આપનાર છે. યજ્ઞને ઘોડી દેનારાઓની શાસ્ત્રમાં બહુ નિંદા કરવામાં આવી છે—

યજ્ઞેન પાપૈઃ બહુભવિમુક્તઃ પ્રાપ્નોતિલોકાન પરમશય, વિબ્ધોઃ હારીત્—

“યજ્ઞ કરવાથી અનેક પાપોમાંથી છુટકારો મળે છે. અને દેવતાઓની પણ પ્રાપ્તિ થાય છે.”

યજ્ઞની આવી મહત્ત્વ ઉપયોગિતા જોઈને યજ્ઞોનો પ્રચાર આ દેશમાં થયો હતો. જે તે પ્રકારના યજ્ઞથી જે તે પ્રકારના હેતુ સિદ્ધ થતા હતા. બલિગૈશ્વ યજ્ઞઃ સંસારિક જીવન, આસ્તિકતા, આધ્યાત્મિકતા અને પવિત્રતા બનાવી રાખવા માટે, બાજપેય યજ્ઞ-જન યજ્ઞઃ સુપુત્ર માનસની, આત્મિક, ધૌર્ધિક તથા નૈતિક ચેતનાને બાગૃત કરવા માટે, રાજસૂય યજ્ઞઃ રાજતંત્રની સમસ્યાઓને હલ કરાવવા માટે, અશ્વમેધ યજ્ઞઃ આંતરરાષ્ટ્રીય સમસ્યાઓ (ગુપ્ત) ના સમાધાન માટે થતા હતા. ગાયત્રી યજ્ઞોને આ સર્વ પ્રકારના યજ્ઞનું પ્રતીક માનવામાં આવ્યું. ગાયત્રી સંહિતાનું કથન છે—

આગ્નિહોત્રં તુ ગાયત્રી મંત્રેણ વિધિવત્કૃતમ ।

સર્વેભવસર્વેભવેવ શુભમેવ મતં બુધઃ ॥૭૦॥

—ગાયત્રી સંહિતા

શરીરમાં સદ્વિચારો અને સ્થૂળ શરીરમાં સત્કાર્યોના રૂપમાં તેને ક્રિયાશીલ થતા જોઈ શકાય છે. અગર તો પછી આ સમગ્ર પ્રદ્વાંકને ઈશ્વરનું વિરાટ સ્વરૂપ સમજીને, તેને સમુન્નત અને સુવિકસિત બનાવવાના રૂપમાં, સેવા સાધનાના કર્મયોગના સ્વરૂપમાં સાધી શકાય છે. પણ તેને માટે જો પૂજા પ્રતિકની જરૂર હોય તો ‘અગ્નિ’ થી ઉત્તમ બીજું કોઈ હોઈ શકે નહિ. ઋગ્વેદના પ્રથમ મંત્રમાં ઈશ્વરને પ્રતીક પ્રતિમાના રૂપમાં ‘અગ્નિ’ નું પ્રતિપાદન કર્યું છે અને પરમાત્માને દિવ્ય અગ્નિ કહ્યા છે. તેને પ્રદ્વા તેજ, સાધના, લેટન્ટ લાઇટ, રિવાઇન લાઇટ, પવિત્ર પ્રકાશ, વગેરે નામોથી પોકારે છે.

ભારતીય ધર્મની આદિ ઉપાસનાના શોધક-શોધકર્તાઓએ તેને ‘અગ્નિ પૂજક’ ની સંજ્ઞા આપી છે. ઈરાનમાં રહેવાવાળા આર્ય આમતો પોતાને પારસી કહે છે તેમની પૂજા પદ્ધતિમાં અગ્નિની ઉપાસના મુખ્ય છે. અગ્નિ મંદિર (અગિયારી) જ તેમનું ઉપાસના ગૃહ કહેવાય છે. ભારતમાં પણ પંજાબનું જવાલામુખી મંદિર પ્રસિદ્ધ છે જેમાં અગ્નિની ઉપાસના હોય છે. ઋષિઓના આશ્રમોમાં અખંડ અગ્નિ, અખંડ ધૂણીના રૂપમાં પ્રતિસ્થાપિત કરેલો રાખવામાં આવતો હતો. વૈદિક કર્મકાંડોમાં પાંચ અગ્નિની સ્થાપના અને તેના નિત્ય યજ્ઞનું વિધાન છે. પુરાણિક કાળમાં પંચયજ્ઞને નિત્ય કર્મમાંતો સામેલ રાખવામાં આવ્યા જ પણ તેની સાથે અન્નદાન જેવાં વિધાન જોડી દેવામાં આવ્યાં.

પ્રતીક રૂપે અગ્નિ પ્રતિમાને ઈશ્વર આરાધનાના કામમાં લેવાનું અગ્નિહોત્ર કહી શકે છે. અગ્નિહોત્ર પ્રત્યેક શુભકાર્યમાં, પર્વ પ્રસંગે, ખાસ કર્મકાંડોમાં મુખ્ય રૂપથી સમાવેશ છે. હોળી સમૂહમાં કરવામાં આવતો યજ્ઞ છે. નવી ફસલ (ઋતુ) ના નવા પાકેલા અન્નને સંસ્કૃતમાં હોલી કહે છે. હોળીનો હોમ જેમાં કરવામાં આવે તે ‘હોલી’. ખેતી પ્રધાન ભારતમાં નવી ફસલના આગમનનો એ બધા

કરતાં મોટો આનન્દ ઉત્સવ છે જે સામૂહિક યજ્ઞનાં સ્વરૂપમાં મનાવવામાં આવે છે. હવે તો આ મહાન પરંપરાનું વિકૃત ખંડિયેર માત્ર નજરે પડે છે. ખાલી લાકડાં છાણા બાળીને લોકો સંતોષ લઈ લે છે. તો પણ હોળી સળગાવતાં પહેલાં જે પૂજા વિધિ કરવામાં આવે છે અને પાછળથી મસ્તક પર ભસ્મ લગાવવાથી માંડીને પ્રદક્ષિણા સુધીના જે ક્રિયા કાન્ડ થાય છે તેથી સ્પષ્ટ થાય છે કે હોળી સામૂહિક વાર્ષિક યજ્ઞની પુણ્ય પરંપરા (સવાય બીજી કંઈ જ નથી. દીવાળીના દીપોત્સવમાં અગ્નિદેવની જ પ્રતિષ્ઠાપના છે. બીજા બધા પર્વો પ્રસંગે નાના મોટા રૂપમાં હવનની ચિન્હ તરીકે પૂજા થતી રહે છે. સ્ત્રી વર્ગ ચૂલામાંથી દેવતા કાઢીને તેના પર ઘી, લવિંગ, મિષ્ટાન, પકવાન વગેરે ચઢાવે છે અને તેની જળ પરિક્રમા કરીને અગ્નિહોત્રની પ્રતિક પૂજા સ્વયં કરી લે છે. પુંસવન (સોળ સંસ્કારમાંનો એક) થી માંડીને અંતિમ ક્રિયા સુધીમાં ૧૮ સંસ્કાર છે. તેમાંથી દરેકમાં હવન અનિવાર્ય છે. જે સંસ્કારમાં તો તેની પ્રધાનતા છે. (અગ્રસ્થાન આપવામાં આવ્યું છે) અગ્નિને સાક્ષી રૂપે રાખીને જ પ્રતિજ્ઞા પૂર્ણ થયેલી મનાય છે. અને ચાર અગર સાન પ્રદક્ષિણા-અગ્નિની-વર-વધૂ સાથે મળીને કરે છે. વર-વધુની પ્રદક્ષિણા બાબત એજ માનવામાં આવે છે કે વેદિડંગ લોખંડના જે ટુકડાને જે રીતે જોડી દે છે તે રીતે યજ્ઞને અગ્નિ વર-વધુના આત્માને અતૂટ બંધનમાં બાંધી દે છે. મરણ્ય બાદ હિન્દૂના શરીરને યજ્ઞના અગ્નિમાં જ હોમી દેવામાં આવે છે. વિશુદ્ધ રૂપથી ચિતા, અંતિમ યજ્ઞ છે. તેમાં ઘીની આહુતિની અનિવાર્યતાથી માંડીને બધાં છુટાં-છવાયાં ક્રિયા-કૃત્યને અગ્નિહોત્રના જ કુરૂપ કહી શકાય છે. વાનપ્રસ્થ સંસ્કાર યજ્ઞ કાર્ય દ્વારા જ પરિપૂર્ણ થાય છે. યજ્ઞોપવીત નામ યજ્ઞના નામ પરથી જ પડ્યું છે. યજ્ઞ ક્રિયાની સાથે જ પવિત્ર સૂત્રને બલા પર ધારણ કરાવવાથી ઉપનયન કાર્ય પરિપૂર્ણ (સિદ્ધ) થાય છે. બીજા સંસ્કારોના સંબંધમાં પણ આજ વાત છે, તેમાં અગ્નિહોત્ર પણ અખંડ રૂપથી

જોડાયેલ છે. બીજા ધર્મોમાં પણ દીપક, અગરબત્તી, ધૂપબત્તી, મીણબત્તી અને લોખાન વગેરેના રૂપમાં પૂજા ઉપકરણોમાં અગ્નિની સ્થાપના પણ ભણેલી છે.

અગ્નિને પુરોહિત ધર્મોપદેશક માનીને તેનું પૂજન-અભિ-નન્દન કરવાનો હેતુ છે, અગ્નિમાંથી ઋણનાર વિશેષતાઓમાંથી આદર્શવાદી પ્રેરણા ગ્રહણ કરવાનો. એ વિશેષતાઓ આ પ્રકારની છે:—(૧) અગ્નિ હમેશાં ઉજાણ અને પ્રકાશવાન રહે છે. તેની પ્રેરણા એવી છે કે પુરૂષાર્થ પરાક્રમની ગરમી અને યશસ્વી, તેજસ્વિતા અને વિવેકશીલતાએ હમેશ પ્રકાશવાન રહેવું જોઈએ. (૨) અગ્નિની ઝાળ હમેશાં ઉપર જ ભય છે. ગમે તેટલું દબાણ થાય તો પણ તે નીચે જશે નહિ. આપણી વિવેક-દષ્ટિ અને વિચાર પ્રવાહ ઉપર ગમે તેટલો ભય, અને પ્રહાસનનું દબાણ આવે તો પણ તેને અધો-ગતિને માર્ગે વળનાર નીચ-હલકી બનાવવી ન જોઈએ. અગ્નિમાં નાંખવામાં આવતી કોઈ પણ વસ્તુને અગ્નિ તેનો સભાસદ બનાવી લે છે. આપણી શ્રેષ્ઠતાના સંપર્કમાં જે કોઈ પણ આવે તે બધાએ શ્રેષ્ઠતાનો માર્ગ અપનાવતા થતા થઈ જવું જોઈએ. ઉત્તમ બનીને સંપર્ક ક્ષેત્રને ઉત્તમ બનવાની પ્રેરણા અગ્નિની રીતિ-નીતિ પ્રમાણે શીખી જઈ શકાય છે (૪) અગ્નિને જે પણ વસ્તુ સુપ્રત કરવામાં આવે છે—સ્વાધીન કરવામાં આવે છે તે તેને પોતાની પાસે જમા કરતો નથી તેનું વાયુમાં રૂપાંતર કરીને સર્વત્ર પ્રસારી દે છે. વિશ્વ સંપત્તિ બનાવી દે છે. આપણી કમાણી ગમે તેટલી ઝોટી હોય, સુખ સગવડ, સમૃદ્ધિ, જ્ઞાન ગમે તેટલાં હોય તો પણ તેનો ઉપયોગ લોકમાંગલ્ય માટે થવો જોઈએ. આપણે સંગ્રહ કરનાર નહીં પણ અપરિગ્રહી, ઉદાર અને જન કલ્યાણ માટે આપણી શક્તિઓને લગાવી દેવાના સ્વભાવવાળા થવું જોઈએ (૫) ભસ્મ અગ્નિના અવશેષ છે. મનુષ્યના અવશેષ પણ સુઠીભર ભસ્મ છે. યજ્ઞની ભસ્મ મસ્તક પર લગાડવામાં

આવે છે, તેનું તાત્પર્ય એ છે કે જીવનના અંતિમ સ્વરૂપને, ભસ્મ-રૂપને ધ્યાનમાં રાખીને મૃત્યુની અનિવાર્યતાને સમજવામાં આવે અને મળેલ જીવન કાળની એક એક ક્ષણનો સર્વ શ્રેષ્ઠ સદુપયોગ કરવામાં આવે. આ પાંચ પ્રકારના યોગનો પંચાગ્નિ વિદ્યામાં સમાવેશ થઈ જાય છે. તેને અગ્નિ પુરોહિત, મનુષ્ય માત્રને શીખવે છે, જે તેને સારી રીતે સમજે છે અને વ્યવહાર-આચરણમાં ઉતારે છે તેને યજ્ઞીય જીવન જીવવાનો અવસર મળે છે. યજ્ઞની પ્રતીક પૂજામાંથી આટલું શિક્ષણ પ્રાપ્ત કરી લેનાર અને તે સદ્જ્ઞાનને આચરણમાં મૂકનાર સાચા અર્થમાં કૃત-કૃત્ય થઈ જાય છે.

યજ્ઞ એક પવિત્ર ધર્મ કાર્ય તો છે જ, અને સાથે સાથે ઉત્તમ જીવન દર્શન પણ છે. યજ્ઞ, પવિત્રતા અને પરમાર્થનું પ્રતીક છે. અગ્નિ સ્વયં પવિત્ર હોય છે. અને એના સંપર્કમાં આવનાર અપવિત્ર વસ્તુ પવિત્ર બની જાય છે. અગ્નિ પોતા માટે કંઈ કરતા નથી. એના બધા જ ક્રિયાકલાપો પરમાર્થ માટે હોય છે. યજ્ઞનો મુખ્ય ઉદ્દેશ્ય સાધારણ જનસમાંજમાં પરમાર્થની, સદ્પ્રવૃત્તિઓને અને સદ્પ્રેરણાઓને ભરી દેવાનો જ છે. યજ્ઞકર્તા પોતાને ઉપયોગમાં આવી શકે એવા ધી, મેવા, મિષ્ટાન વગેરે ઉપયોગી પદાર્થો પોતાનું પેટ ભરવામાં ન લેતાં પરમાર્થ માટે કાઢે છે. ઉપરોક્ત પદાર્થો જેવા પદાર્થો આહુતિઓના રૂપમાં તેને વાયુ સ્વરૂપ બનાવે છે અને વાયુમંડળમાં પ્રસારી દર્ઘ પ્રાણીમાત્રના ઉપયોગ માટે પ્રસ્તુત કરે છે. પ્રાણીમાત્ર શ્વાસ લે છે. શ્વાસ સાથે આ યજ્ઞીય સ્વાસ્થ્ય સંવર્ધક પદાર્થ તેમને મળી રહે છે. આ રીતે યજ્ઞ કરતાં આહુતિરૂપી દાનથી પ્રાણીમાત્ર માટે પ્રીતિ ભોજન તૈયાર કરે છે અને અસંખ્યોનું ઘ્રણભોજન કરવાનું પુષ્ટ્યરૂપ મેળવે છે. અન્નની સરખામણીમાં વાયુ વધારે મૂલ્યવાન છે. પ્રાણુવાન વાયુ મળવાથી તે ક્ષેત્રના બધા મનુષ્ય બળવાન, નીરોગી અને દીર્ઘાયુ બને છે. અન્નનો પ્રભાવ થોડો જ સમય રહે છે. હલકા

પ્રકારના અન્નથી થોડો સમય કામ ચાલી શકે છે પણ હલકા પ્રકારના વાયુથી તો શ્વાસ જ ઘુંટાય જાય છે. યજ્ઞ દ્વારા પ્રાણવાન વાયુ તૈયાર કરી તે થોડા લોકોને આપી દેવા કરતાં પ્રાણીમાત્ર ઉપયોગમાં લઈ શકે તેમ કરવું તે વધારે પરમાર્થિક છે

અગ્નિહોત્રનું વાસ્તવિક સ્વરૂપ છે, ત્યાગ, સંયમ, સેવા, સદાચાર, પરોપકાર, ઉદારતા, સહૃદયતા વગેરેને જીવનમાં ચરિતાર્થ કરવું. આ દૃષ્ટિથી વિચારીએ તો અગ્નિહોત્ર એક આધ્યાત્મિક નાટક છે. અને તેના દર્શનથી ઉપરોક્ત ભાવનાઓ જાગૃત થાય છે. સ્વાર્થી પ્રવૃત્તિને બદલે પરમાર્થ પરાયણતાનો વિકાસ થશે. જ્યાં સુધી યજ્ઞ પરંપરા રહી ત્યાં સુધી આપણું સામાજિક જીવન દરેક દૃષ્ટિથી સ્વચ્છ, સમુન્નત અને કાલતું-કૂલતું રહ્યું, પણ આ પ્રવૃત્તિઓ નિર્મળ થતાં જ સમગ્ર સામાજિક જીવન તન્ત્ર લથડી ગયું. સમાજનું ઝોળિયું તો આજે પણ જીવંત છે પણ તે પ્રાણ વગરનું છે. એકવાર વશિષ્ઠ આગળ મહારાજ દશરથે પુત્ર પ્રાપ્તિ માટેના યજ્ઞની રજુઆત કરી અને આગ્રહ કર્યો ત્યારે વશિષ્ઠે કૃપષ્ટ શબ્દોમાં પોતે એ માટે અણબણ હોવાની વાત પ્રગટ કરી અને શ્રી ગૃહ્ય સૂત્રે એ માટે યોગ્ય પાત્ર હોવાનું જણાવ્યું. યજ્ઞનો પુરોહિત શૈક્ષણિક દૃષ્ટિથી લાયક છે કે નહિ તે મુખ્ય પ્રશ્ન નથી પણ ભાવાત્મક દૃષ્ટિથી તેનું ચિંતન કેટલું ઉત્તમ છે. તેનું તથ્ય વિશેષ છે. આજ આ જાતની પરિસ્થિતિ કોઈ ઠેકાણે નથી. દક્ષિણ અને ચઢાવાના લોકોમાં જ આ કાર્ય થતું હોવાનું જોવા મળે છે. દેવ દક્ષિણાના અને ચઢાવાના રૂપમાં જનમાનસની શુદ્ધિનું જરૂરી અંગ એમાં સમાસ થઈ જતું જોવામાં આવે છે. આ કારણથી એનું ઉત્તમ રૂપ જનજીવનને મળતું નથી

આચાર્ય પોતે સાચા મનથી અને આચરણથી યજ્ઞ કરવો જોઈએ અને યજ્ઞમાન પણ એજ પ્રકારની આત્મ ત્યાગની ભાવના વાળો યજ્ઞ કરે એમ શીખવવું જોઈએ. પણ આવા આચાર્યોની આજે

ભારે ખોટ છે. સંસારમાં આજે આનો મોટો અભાવ છે. એ અભાવને પૂર્ણ કરવા માટે પ્રાર્થના કરવામાં આવી છે કે :—

ય ઈમં યજ્ઞં મનસા ચિકેત પ્રણોવો ચ સ્તમિ હે હે પ્રવઃ ।

—અથર્વ

હે પ્રભુ ! અમારે માટે એવો ગુરૂ મોકલો કે જે અમને સાચા મનથી યજ્ઞ કરતાં શીખવે. જ્યાં સુધી પૂરા મનથી યજ્ઞ કરવામાં ન આવે ત્યાં સુધી હવન માત્રથી યજ્ઞનો વાસ્તવિક ઉદ્દેશ્ય પૂરો થઈ શકે નહિ. યજ્ઞનો વાસ્તવિક ઉદ્દેશ્ય પોતાની જાતને પરમાત્માને સોંપી દેવી એમ થાય છે. મન, બુદ્ધિ, ચિત્ત, અહંકાર એ ચારેના સમૂહને અંતઃકરણ કહે છે. અંતઃકરણ સહિત દશે ઈન્દ્રિયો, દશે પ્રાણ, આંતરિક મુખ સગવડ-સંપત્તિઓને પણ જ્યારે જીવ પરમાત્માને સોંપી દે છે—પરમાત્માને તાબે થઈ જાય છે, તેની આહુતિ લગવાનમાં લગાવી દેવાનો હોમ કરે છે ત્યારે જ સાચા અર્થમાં યજ્ઞનો ઉદ્દેશ્ય સફળ થાય છે. ઉપનિષદોમાં આ યજ્ઞની ચર્ચા આ પ્રકારે છે—

“તસ્મૈવં વિદુષો યજ્ઞસ્યાત્મા યજ્ઞમાનહઃ શ્રદ્ધા
પત્નીઃ ઉરો યેવી વેદ શિખા વાગ્હોતા,
પ્રાણુ ઉદ્દગાતા, ચક્ષુરધ્વયુઃ મનોબ્રહ્મા,
શ્રોત મમ્પ્રીત યન્યુ સ્વં તદ્વાહવનીયઃ ઉદ્દગાતા ।”

આ આધ્યાત્મિક યજ્ઞમાં આત્મા યજ્ઞમાન, શ્રદ્ધા યજ્ઞમાનની પત્ની, હૃદય વેદી, વેદ ચોટલી, વાણી હોતા, પ્રાણુ ઉદ્દગાતા, ચક્ષુ અધ્વયુઃ, મન બ્રહ્મા, કાન આમ્પ્રીત, મુખ આહવનીય છે.

ખીજાં પણ આ જાતના વર્ણન છે :—

વાગ્ઠૌ યજ્ઞસ્ય હોતા । ચક્ષુઠૌ યજ્ઞસ્યાધ્વયુઃ ।

પ્રાણો ઠૌ યજ્ઞસ્યોદ્દગાતા । મનો ઠૌ યજ્ઞસ્ય બ્રહ્મા ।

બૃહદ્દારણ્યક ૩।૧।૩-૬

વાણી યજ્ઞની હોતા, ચક્રુ યજ્ઞના અધ્યયુ, પ્રાણુ યજ્ઞના હૃદયગાતા અને મન યજ્ઞના પ્રહા છે.

યજ્ઞ પુરૂષ પરમાત્મા જ છે. તેના ચરણમાં સમિધાની જેમ પોતાની જાતને સમર્પણ કરી દેવાથી પોતાનું સ્વરૂપ પણ યજ્ઞમય થઈ જાય છે, હવનના અગ્નિમાં પડેલી સમિધા તથા સામગ્રી પણ એજ રીતે અગ્નિરૂપ બની જાય છે. પરમાત્માની આજ્ઞાઓ, પ્રેરણાઓ, તથા સતોશુભી પ્રવૃત્તિઓ પોતાના અંતઃકરણમાં ધારણ કરવી, અભ્યાસ, ગૌરાગ્ય, સ્વાધ્યાય, ભક્તિ વગેરે સાધનોથી ઈશ્વરીય પ્રકાશને પોતાની અંતઃ ભૂમિકામાં વધારેને વધારે ધારણ કરવું એ પણ યજ્ઞ છે. સર્વ વ્યાપક પ્રભુ બધામાં વસેલો છે એમ જાણીને ગુપ્ત કુકર્મોથી બચવું જોઈએ. કોટવાળને સામે ઉભેલો જોઈને ચોર જે રીતે ખરાબર તેની સામેજ ચોરી કરવાનું સાહસ કરી શકતો નથી એ જ રીતે પરમાત્માને સર્વ વ્યાપક સમજનાર વ્યક્તિ પણ કોઈ કુવચાર કે કુકર્મ કરી શકતી નથી કારણ કે હવે તે પરમાત્માને તેના અંતઃકરણમાં જોઈ શકે છે એટલે તેની સામે કુવચાર કેવી રીતે કરી શકે ? એવી જ રીતે વિશ્વના કણે કણમાં જ્યારે પ્રભુ બેઠેલો છે તો કયું એવું ગુપ્ત સ્થળ હશે કે જ્યાં તે પોતાની ચોરીને છુપાવી શકે ? એજ રીતે જે વ્યક્તિ, પ્રભુની વિદ્યમાનતાનો સર્વત્ર અનુભવ કરશે, તે જડ કે ચેતન, બધાંની સાથે, સાચા બ્યવહાર સિવાય બીજું કંઈ કરી શકશે નહિ. એટલા માટે, યજ્ઞપુરૂષ ભગવાન સર્વ વ્યાપી છે, એમ માનીને તેને પોતાના અંતરાત્મામાં ધારણ કરવું, એ આધ્યાત્મિક યજ્ઞ છે. આવી યજ્ઞ નિહાને, સર્વત્ર યજ્ઞ પુરૂષનું જ રૂપ જોવાની પ્રજ્ઞ દૃષ્ટિને, યોગી લોકો હમેશાં, અપનાવતા રહે છે. શાસ્ત્રોમાં પણ એનું સમર્થન છે :—

સર્વ વ્યાપક પ્રહા, સર્વ યજ્ઞમાં રહે છે.

પ્રહ્માર્પણં પ્રહ્મ હવિર્પ્રહ્મશૌ ખદ્યણાહુતમ ।
પ્રહ્મૈ વ તેન ગન્તવ્યં પ્રહ્મ કર્મ સમાધિના ॥

—ગીતા ૪:૪

અર્પણ (હવન ક્રિયા) પ્રહ્મ છે, હવિ પ્રહ્મ છે, પ્રહ્મરૂપ અગ્નિમાં હવન કરવામાં આવે છે અને પ્રહ્મ જ હવન કરે છે. આ રીતે જેની યુક્તિમાં બધાં કર્મો પ્રહ્મરૂપ યર્ષ જાય છે તે પ્રહ્મને જ પ્રાપ્ત થાય છે.

અહં કંતુરહં યજ્ઞઃ સ્વધાહમહમૌષધમ ।

મન્ત્રોઽહમ હમેવાન્યમહમશિરહં હુતમ ॥

—ગીતા ૬:૧૩

હું યજ્ઞ છું, હું સ્વધા છું, હું ઔષધિ છું, અને હું જ મન્ત્ર, ધી, અગ્નિ અને હવન છું.

ગીતામાં આધ્યાત્મિક યજ્ઞને સારી રીતે સમજાવવા નેમાટે તેના નાના નાના વિભાગ પણ કર્યા છે. હૃદયજ્ઞ, પ્રહ્મજ્ઞ, આત્મજ્ઞ, તપજ્ઞ, યોગજ્ઞ, સ્વાધ્યાયજ્ઞ, જ્ઞાનજ્ઞ, પ્રાણજ્ઞ, સંયમજ્ઞ વગેરેની ચર્ચા કરતાં એમ બતાવ્યું છે કે આત્મકલ્યાણ અને પ્રભુ પ્રાપ્તિના માર્ગ પર ચાલતાં જે પણ કંઈ સત્-સાધન, કામમાં લેવામાં આવે છે, તે બધાં યજ્ઞ રૂપ જ છે.

હૃદયમેવાપરે યજ્ઞં યોગિનઃ પર્યુપાસતે ।

બ્રહ્માગ્રાવપરે યજ્ઞં યજ્ઞૈવોપશુ હ્યાત ॥

શ્રોત્રાદીનીન્દ્રિયાણ્યન્યે સંયમશ્ચિષુ જુહ્યાત ।

શબ્દાક્ષીન્વિષયાનન્ય ઈન્દ્રિયાશ્ચિષુ જુહ્યાત ।

સર્વણીન્દ્રિય કર્માણિ પ્રાણુકર્માણિ આપરે ।

આત્મસંયમયોગાશૌ જુહ્લતિ જ્ઞાનહીપિતે ।

દ્રવ્યજ્ઞાસ્તપોયજ્ઞા યોગજ્ઞાસ્તથાપરે ।

સ્વાધ્યાયજ્ઞાનયજ્ઞાશ્ચ યતયઃ સશિતત્વતાઃ ।

અપાને જુઠ્ઠતિ પ્રાણું પ્રાણોડપાનં તથાપરે ।
 પ્રાણાપાનગતિ રૂઢ્ઢવા પ્રાણાયામપરાયણાઃ ।
 અપરે નિયતાહારાઃ પ્રાણાન્પ્રાણેષુ જુઠ્ઠતિ ।
 સર્વેડપથેતે યજ્ઞોવિદોયજ્ઞક્ષપિત કદમષાઃ ।

—ગીતા ઠારપ-૩૦

ઉપરોક્ત શ્લોકમાં જે યજ્ઞોની ચર્ચા કરવામાં આવી છે તેનું વર્ગીકરણ આ રીતે કરી શકાય છે.

(૧) યોગીઓનો દેવયજ્ઞ—સૂર્ય, અગ્નિ વગેરે દેવતાઓ સાથે પોતાની ઇન્દ્રિઓના સંબંધને અનુભવ કરતાં, તે સંબંધની શક્તિને વધારવી.

(૨) બ્રહ્મયજ્ઞ--જ્ઞાનરૂપી બ્રહ્મ અગ્નિમાં પોતાના કર્મના બંધનેને હોમવાં.

(૩) સંયમ યજ્ઞ--સંયમના તપરૂપી અગ્નિમાં ઇન્દ્રિઓની વામ્નનાને બાળવી.

(૪) ઇન્દ્રય યજ્ઞ--ઇન્દ્રિઓની શક્તિનો મર્યાદિત હદમાં રહી ઉપયોગ કરીને તેની શક્તિનો સદુપયોગ કરવો.

(૫) આત્મ યજ્ઞ--આત્મારૂપી અગ્નિમાં પ્રાણોની ગતિ-વિધિઓનો ઉત્સર્ગ કરવો.

(૬) દ્રવ્ય યજ્ઞ--પોતાની ભૌતિક સંપત્તિને સત્કર્મોમાં વાપરવી.

(૭) તપ યજ્ઞ--શારીરિક કષ્ટ, સહિષ્ણુતા, ક્ષમા અને ઝગડાને સહન કરવાની શક્તિ મેળવવી.

(૮) યોગ યજ્ઞ --યોગાભ્યાસ દ્વારા આત્મવિકાસ કરવો..

(૯) સ્વાધ્યાય યજ્ઞ -- સારાં પુસ્તકો દ્વારા, સત્સંગ દ્વારા અને ચિંતન-મનન દ્વારા આત્મજ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવું.

(૧૦) જ્ઞાન યજ્ઞ—સદ્જ્ઞાનની વૃદ્ધિ કરવી.

(૧૧) પ્રાણુયજ્ઞ—અપાનમાં પ્રાણને લીન કરી દેવો, પ્રાણમાં અપાનનું સમર્પણ, એની ગતિને સમતોલ કરવા કુંભકનો અભ્યાસ કરવો.

(૧૨) આહાર યજ્ઞ—લોજનની પવિત્રતા અને શ્રેષ્ઠતાનો સમન્વય કરવો.

ઉપરોક્ત યજ્ઞ-સાધનોથી મનુષ્યના બધાં પાપનો નાશ થાય છે અને બ્રહ્મ પ્રાપ્તિની દિશામાં ગતિ ઝડપી થાય છે.

આ આધ્યાત્મિક યજ્ઞ અન્તિમ લક્ષ્ય છે, સ્વૂળ યજ્ઞ એની પ્રથમ સીડી છે. સાકાર મૂર્તિ પૂજનો અભ્યાસ વધારતાં વધારતાં નિરાકાર બ્રહ્મની ઉપાસના સુધી પહોંચી શકાય છે તેવીજ રીતે અગ્નિહોત્ર દ્વારા યજ્ઞ ભાવનાનો વિકાસ કરતાં કરતાં પોતાની જાતને બ્રહ્માર્પણ કરીને પોતાને યજ્ઞ સ્વરૂપ બનવાનું હોય છે. આ જ યજ્ઞનું પરમ રહસ્ય છે. આ પરમાર્થ પ્રિયતા, પરસ્પર સહયોગ, સદ્ભાવનાની વૃત્તિ, સંયમ, ત્યાગ, ઉદારતા, ધર્મપ્રિયતા, આસ્તિકતાની ભાવનાજ યજ્ઞનું વાસ્તવિક રહસ્ય છે. ધર્મ કર્તવ્યને યજ્ઞ માનવું અને તેના પ્રસાદરૂપ તેમાંથી બાકી રહેલું જે મળે તેનાથી રાજી રહેવું એ જીવન નિર્વાહનો એક પરમ પુનીત ભાગ છે. આ જીવન નીતિની ગીતામાં ખૂબ પ્રશંસા કરી છે.

યજ્ઞશિષ્ટા મૃતબુજો યાન્તિ બ્રહ્મ સનાતનમ્ ।

—ગીતા ૪૩૧

યજ્ઞમાંથી બચેલું અમૃત ખાનાર-પીનાર વ્યક્તિ સનાતન બ્રહ્મને પ્રાપ્ત કરે છે.

યજ્ઞશિષ્ટાશિનઃ સન્તોઃ મુચ્યન્તે સર્વકિલ્બિષૈઃ ।

ભુંજ્યન્તે તે ત્વધં પાપા ચે પચન્ત્યાત્મકારણાત્ ।

—ગીતા ૩૧૩

યજ્ઞમાંથી ખાકી વધેલું ખાનાર સર્વ પાપથી છુટી જાય છે. જે ક્ષત પોતા માટે જ બનાવે છે તે પાપ ખાય છે.

આ યજ્ઞ ભાવના જ, સંસારની પરસ્પર સહકારી ભાવનાને કાયમ રાખી રહે છે. એને લાગીને તો મનુષ્ય શેતાન બની જાય છે અને હિંસક પશુઓની જેમ એક બીજાને લૂંટી ખાવા તૂટી પડે છે. આવી સ્થિતિમાં તો માનવ જાતિનો તથા સંસારનો વિનાશ જ સંભવી શકે છે.

આ સંસારનો જ નહિ સમગ્ર લોકો, નક્ષત્ર મંડળો, ઘડાંડો, અણુ પરમાણુઓનો કાર્યક્રમ પણ પરસ્પર સહકાર, લાગ અને આદાન-પ્રદાનથી જ ચાલી રહ્યો છે. આ ભાવનાએ જ અધાને પરસ્પર જોડી રાખ્યા છે. વેદ પણ આ જ તથ્યનું પ્રતિપાદન કરે છે.

સૂક્ષ્મ જગત અને જનમાનસની પૂર્ણ શુદ્ધિ ગાયત્રી સંજ્ઞોથી

મનુષ્ય વ્યક્તિગત જીવનમાં પવિત્ર અને સામાજિક જીવનમાં ઉદાર બનીને રહે એ યજ્ઞની જ્ઞાન બાબુ છે. સામૂહિકતા, ભગૃત-ભુત્ અનુશાસન જેવી સત્પ્રવૃત્તિઓનો અભ્યાસ વધારે અને વાતાવરણ બનાવી રાખે એ યજ્ઞની વિજ્ઞાન બાબુ છે. આ બંને બાબુઓનું સાચા અર્થમાં અમલીકરણ થાય-અમલમાં મૂકવામાં આવે તો વ્યક્તિ અને સમાજની સર્વવૈભુષી પ્રગતિના દ્વાર જરૂર ખુલી જાય.

દેખાવમાં યજ્ઞ એક કાર્ય માલમ પડે છે, પણ વસ્તુતઃ એ ચેતનાનો એક પ્રવાહ છે. “તેને સત્પ્રવૃત્તિઓનો સમૂહ પણ કહી શકો છો.” શાસ્ત્રકારોએ સાચું જ કહ્યું છે કે, “યજ્ઞમાં દેવતત્વનું પરિપોષણ થાય છે અને આ પુષ્ટિ પ્રક્રિયાનું પ્રતિકૂળ બધા લોકોની સંપન્નતા અને પ્રસન્નતાની પરિસ્થિતિ ઉત્પન્ન થવાના રૂપમાં મળે છે.” ગાયત્રી ઉપાસનામાં આમ પ્રેરણા તો સામૂહિક સદ્-પુણ્યના વિકાસ અને શુદ્ધિની છે પણ તેની ક્રિયા લગલગ એકાકી જપ ધ્યાનના રૂપમાં જ સમાપ્ત (પૂર્ણ) થાય છે. સામૂહિક અનુષ્ઠા-નેમાં પણ બધા લોકો ભેગા થઈ એસે તો છે પણ જપ ધ્યાન એકાકી (એકલાનું) જ થાય છે.

યજ્ઞ વિશુદ્ધ રૂપથી સામૂહિક છે. એના એકાકી પ્રયોગને પ્રોત્સાહન આપવામાં આવ્યું નથી. છેવટ પતિ-પત્ની બે તો હોવાં જ જોઈએ. એનાથી એાછી સંખ્યામાં કામ નહિ ચાલે. ધી અને ચરૂ હોમવા માટે બે વ્યક્તિતો હોવી જ જોઈએ. દૈનિક બલિગૈશ્વ એક વ્યક્તિ પણ કરી શકે છે. પણ તેનું પ્રયોજન પણ અનેકને લાભ પહોંચાડવાનું છે. ઉપયોગી પદાર્થોને ખુદના ઉપયોગમાંથી બચાવી સાર્વજનિક હિત માટે વાયુ સ્વરૂપ બનાવી ફેલાવી દેવામાં આવે આનું નામ યજ્ઞ પ્રવૃત્તિ છે. વસોધારામાં, સૌની સમર્પણ ભાવનામાં વ્યક્તિની સમર્પણ ભાવના વ્યક્ત કરવામાં આવી છે. પદાર્થ ત્રણ રૂપે હોય છે--ઘનસ્વરૂપ, પ્રવાહી અને વાયુ, યજ્ઞમાં પદાર્થોને યજ્ઞની સહાયતાથી વાયુ સ્વરૂપ બનાવી ઉપયોગી પદાર્થોને શ્વાસ દ્વારા સૌ કોઈને પ્રાપ્ત થાય એમ કરવામાં આવે છે. આ પ્રવૃત્તિ પરમાર્થ પરાયણતાની અને જન કલ્યાણની છે. યજ્ઞ કાર્યના લગલગ બધા ક્રિયા-કલાપોમાં અનેકના સહકારની જરૂર પડે છે. પવિત્ર જલાશયનું પાણી, પવિત્ર વનસ્પતિઓનો સંગ્રહ, મંડપ નિર્માણ, સ્વસ્તિ વાચન, વિસર્જન વગેરેમાં આરંભથી અંત સુધીની બધી ક્રિયાઓમાં

સામૂહિકતા અને સહકારની જરૂર પડે છે. મંત્રોચ્ચારથી લઈને આહુતિ દાન, પ્રદક્ષિણા જેવાં બધાં કામોમાં સામૂહિક ક્રિયા કૃત્ય થાય છે. અને એકરૂપતા અને એકરાગીપણાના અનુશાસનનું પાલન થાય છે.

યજ્ઞના આ સમસ્ત ક્રિયા કલાપની ગંભીર સમીક્ષા કરતાં તે (યજ્ઞ) સમાજ નિષ્ઠાના પ્રશિક્ષણનું એક ઉપયોગી ધ્રુવ કેન્દ્ર છે એમ માની શકાય છે. રાષ્ટ્રીય ક્ષત્રનું સન્માન કરવામાં દેશ ભક્તિની ભાવના વધારવાનો દૃઢદેશ્ય છે. યજ્ઞ કાર્યની મુખ્ય ઉપયોગિતા તરફ દૃષ્ટિપાત કરવામાં આવે તો તેમાં સામૂહિકતા, પવિત્રતા, ઉદારતા જેવી સત્પ્રવૃત્તિઓના મહત્વપૂર્ણ ભાવ તત્વનો સમાવેશ થયેલો જોવા મળશે. આ પ્રવૃત્તિઓની સ્થિરતા અને અભિવૃદ્ધિથી જ સર્વતોમુખી પ્રગતિની આશા રાખી શકાય છે.

ચરિત્ર નિષ્ઠા અને સમાજ નિષ્ઠાનું ગૌરવ અને ઉપયોગિતાને યજ્ઞ ક્રિયા સાથે જોડાયેલ અનેક નાના મોટાં કર્મકાંડોની વ્યાખ્યા-વિવેચના કરતાં જનમાનસમાં સારી રીતે ઉતારી શકાય છે. જલદી જલદી હવન ક્રિયા પતાવી નાખવામાં આવે તો જૂદીવાત, નહિતર જો મંત્રના અર્થ અને ઉપચારનું તાત્પર્ય હાજર રહેલ જનસમૂહને સારી રીતે સમજાવવામાં આવે તો તે (હવન) ધર્માનુષ્ઠાન, ઉચ્ચ સ્તરના લોક શિક્ષણ માટે એક સરસ મંચ બની શકે છે. હાવભાવ અને વાણીનો યોગ્ય મેળ કરીને હાજર રહેલ લોકોને સરળતાથી પ્રભાવિત કરી શકાય છે. આ તથ્યના આધાર પરજ, ધાર્મિક અનુષ્ઠાનોથી માંડીને નાટકના મંચ સુધીની સુવિસ્તૃત પ્રશિક્ષણ શૃંગાર, ઉભી કરવામાં આવી છે. આ કસોટી પર કસવાથી, યજ્ઞને સર્વ સુલભ શ્રદ્ધાળુ ઉપચાર કહી શકાય છે. જેના માધ્યમથી ઉત્તમ ચિંતન અને આદર્શ કેતવ્યભાવનાનું ધર્મ શિક્ષણ બધા માટે સરળ બને છે. યજ્ઞની જ્ઞાન બાજુની ઉપયોગિતાનું જેટલું મહાત્મ્ય આપી શકાય તેટલું ઓછું છે.